

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA SZTUKI OPERACYJNEJ

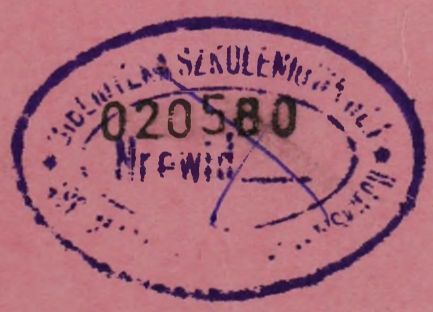
DO UŻYTKU
SAKONOWEGO

Egz. Nr..... 1

płk dypl. Karol KRASOWSKI

**Temat: OGÓLNA OCENA DZIAŁAŃ WOJENNYCH
W INDOCHINACH I WNIOSKI Z NICH WYNIKAJĄCE**
(za okres 15 wrzesień 1971 – 31 sierpień 1972 r)

30
A-60

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWI
KATEDRY SZTABU GENERALNEGO
ul. gen. broni Karola Świerczewskiego

36630

183

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA SZTUKI OPERACYJNEJ

DO DZYT KU
SŁUŻBOWEGO

Egz. Nr..... 1

plk dypl. Karol KRASOWSKI

**Temat: OGÓLNA OCENA DZIAŁAŃ WOJENNYCH
W INDOCHINACH I WNIOSKI Z NICH WYNIKAJĄCE**
(za okres 15 wrzesień 1971 – 31 sierpień 1972 r)

30

A-60

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIAW
KATEDRY SZTUKI OPERACYJNEJ
im. gen. broni Karola Świerczewskiego

36630

1

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA SZTUKI OPERACYJNEJ

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

DO UŻYTKU
BIBLIOTECZNEGO

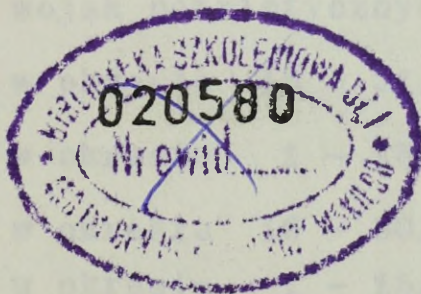
[REDAKTED]

Egz. Nr 1

płk dypl. Karol KRASOWSKI

Temat: "OGÓLNA OCENA DZIAŁAŃ WOJENNYCH
W INDOCHINACH I WNIOSKI Z NICH
WYNIKAJĄCE".

/za okres 15 wrzesień 1971r- 31 sierpnia 1972 r./

WARSZAWA

WRZESIEŃ

1972 r.

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

36630

TREŚĆ PRACY

WSTĘP

I. OGÓLNY PRZEBIEG DZIAŁAŃ WOJENNYCH W INDOCHINACH W OKRESIE 15.9.1971 - 30.3.1972 r.

1. Operacja wojsk sajgońskich pod kryptonimem "LOM SON-810" w północnej części Wietnamu Południowego - druga połowa września 1971 r.
2. Operacja sił powietrznych w Kambodży - III dekada września - I dekada października 1971 r.
3. Sytuacja na szlaku Ho Chi Minh'a - grudzień 1971 r. - marzec 1972 r.
4. Działania bojowe w Laosie na przełomie 1971/1972 r.
5. Działania bojowe w Kambodży na przełomie 1971/1972 r.
6. Sytuacja na styku granic Laosu i Kambodży - luty - marzec 1972 r.

II. OFENSYWA SIŁ PATRIOTYCZNYCH INDOCHIN WIOSNĄ I DZIAŁANIA WOJENNE LATEM 1972 r. W OKRESIE 31.3. - 31.8.1972 r.

1. Operacja zaczepna wojsk patriotycznych 31.3 - 15.4.1972 r.
2. Operacja zaczepna wojsk patriotycznych 16-30.4.1972 r.
3. Operacja zaczepna wojsk patriotycznych 1 - 15.5.1972 r.
4. Działania wojenne w okresie 16 - 31.5.1972 r.
5. Działania wojenne w okresie 1 - 15.6.1972 r.
6. Działania wojenne w okresie 16 - 30.6.1972 r.
7. Działania wojenne w okresie 1 - 15.7.1972 r.
8. Działania wojenne w okresie 16 - 31.7.1972 r.
9. Działania wojenne w okresie 1 - 31.8.1972 r.

III. SPOSOBY DZIAŁAŃ BOJOWYCH

1. Sił lądowych.
2. Sił powietrznych.

IV. LICZEBNOŚĆ SIŁ ZBROJNYCH W POŁUDNIOWEJ CZĘŚCI PÓLWYSPU INDOCHIŃSKIEGO /na 1.1.1972 r./.

V. WNIOSKI WYNIKAJĄCE Z DZIAŁAŃ WOJENNYCH W INDOCHINACH.

WSTĘP

W końcu 1971 r. i na początku 1972 r. w Wietnamie miały miejsce istotne wydarzenia polityczne, jak: wizyty delegacji rządowych CHRL i ZSRR w DRW oraz "wybory" prezydenckie w Wietnamie Południowym. Przybycie delegacji CHRL do Demokratycznej Republiki Wietnamu spowodowane było "niezbędnością" wyjaśnienia zmian polityki chińskich kół rządzących w stosunku do Stanów Zjednoczonych oraz związanej z działaniami wojennymi w Indochinach i pomocy gospodarczej. Naród wietnamski odnosi się z niechęcią i podejrzliwością do dialogu CHRL - Stany Zjednoczone oraz jego wpływu na przebieg walki narodowyzwoleńczej w Indochinach. Delegacja chińska miała na celu rozwianie tych podejrzeń i zaistniałych zadrążeń jak również osłabienie wizyty i rokowań radziecko-wietnamskich. Odpowiednie wyjaśnienia i naciski zastosowano również na przywódców wietnamskich w czasie wizyty delegacji wietnamskiej w PEKINIE. Nieufność wietnamczyków w stosunku do polityki CHRL ma uzasadnienie tradycyjne i w przedsięwzięciach obecnych. Chińczycy usiłują często ograniczać wietnamskie wpływy polityczne i wojskowe na terenie Laosu i Kambodży, co nie ułatwia walki narodowyzwoleńczej w tych dwóch sąsiednich krajach.

W ubiegłym roku w Wietnamie Południowym została przeprowadzona farsa wyborów prezydenckich jedyne go kandydata THIEU. Wyniki wyborów nie odzwierciedlają jednak faktycznego układu sił politycznych w Wietnamie Południowym i potwierdzają brak konsolidacji w oficjalnej burżuazyjnej opozycji rządowej.

Rozwój sytuacji politycznej w Indochinach, stosunkowo niewielka intensywność walk w 1971 r. i w zasadzie aż do kwietnia br. spowodowały względne umocnienie wpływów grupy rządzącej w Wietnamie Południowym oraz uzyskanie względnego powodzenia w akcji pacyfikacyjnej, a szczególnie na obszarze III i IV okręgu wojskowego. Wybory prezydenckie potwierdziły słabość opozycji burżuazyjnej. Amerykanie twierdzili, że w ciągu 1971 r. liczebność lokalnych organizacji i oddziałów patriotycznych zmniejszyła się prawie o 50 tysięcy osób.

Na osłabienie prężności działań sił patriotycznych w Wietnamie Południowym, w omawianym okresie, wpływało zmęczenie społeczeństwa wojną, brak perspektyw jej rozstrzygnięcia oraz zręczna polityka władz sajgońskich w rejonach wiejskich, jak np. reforma rolna, budownictwo socjalne, agrotechnika.

Zmęczenie wojną i ogromne trudności ekonomiczne mają również wpływ na zahamowania w realizacji "wietnamizacji" oraz na perspektywy prowadzenia wojny przez rząd sajgoński. Pomimo amerykańskiej "pomocy" ekonomicznej /700 milionów dolarów na 1972 r./ i wojskowej /około 2 miliardów dolarów/ sytuacja gospodarcza Wietnamu Południowego była katastrofalna jeszcze do kwietniowej ofensywy wojsk patriotycznych, a obecnie jeszcze bardziej się pogorszyła. Zniszczenia wojenne, sytuacja gospodarcza, inflacja /40-50 % rocznie/, powszechna korupcja pogłębiają sytuację kryzysową. Wyrazem tego jest wartość eksportu sajgońskiego wynosząca rocznie 16 milionów dolarów, a importu 700 milionów dolarów. Niektórzy rzeczoznawcy amerykańscy twierdzą, że rozwiązanie problemów ekonomicznych ma dla rządu sajgońskiego nie mniejsze znaczenie niż sukcesy na polu walki oraz wzrost możliwości bojowych jego sił zbrojnych.

Sytuacja taka spowodowała prawdopodobnie wprowadzenie szeregu nowych elementów w ruchu wyzwolenczym na terenie Wietnamu Południowego. Front Wyzwolenia Narodowego coraz większą uwagę zwracał i zwraca na rozwijanie działalności ideowo-politycznej, odbudowę i rozbudowę swojej infrastruktury organizacyjno-politycznej w terenie, na popieranie sił burżuazyjno-opozycyjnych w stosunku do THIEU. Miało to i ma zasadnicze znaczenie, ponieważ w niektórych rejonach sajgońsko-amerykańskie wysiłki pacyfikacyjne osiągnęły postępy niepokojące kierownictwo polityczne FWN. Amerykanie zwracają również uwagę na utrzymanie stabilizacji ekonomicznej w Wietnamie Południowym.

I. OGÓLNY PRZEBIEG DZIAŁAŃ BOJOWYCH W INDOCHINACH
W OKRESIE WRZEŚNIEN 1971 - MARZEC 1972 r.

W okresie od września 1971 r. do kwietnia 1972 r. /to jest do chwili rozpoczęcia działań zaczepnych przez wojska patriotyczne/ miał miejsce następujący ogólny przebieg działań bojowych w Indochinach:

1. W połowie września 1971 r. dowództwo amerykańsko-sajgońskie do rejonu KHE SANH przerzuciło zgrupowanie w sile około 20 tysięcy żołnierzy /w tym 2 tysiące wojsk USA/ i przeprowadziło operację pod kryptonimem " LOM SON - 810" w celu zniszczenia wojsk i baz patriotycznych w tym rejonie. Uderzenie pomocnicze wykonano w kierunku: QUE SON, HIRP DUC, na płd. od DA NANG,U z zadaniem związania walką znajdujących się w tym rejonie wojsk patriotycznych i uniemożliwienia im ewentualnego przyścia z pomocą wojskom w rejonie KHE SANH. Operacja ta trwała około 20 dni. Uderzenia wojsk sajgońsko-amerykańskich trafiły w "pustkę". Wietnamskie wojska patriotyczne w porę wycofały się, minowały przejścia i niszczyły mniejsze siły sajgońskie, Lotnictwo amerykańskie intensywnie wspierało działania swoich wojsk lądowych, a od 20 września 1971 r. kontynuuje bombardowanie określonych rejonów DRW, stosując eskalację stosownie do sukcesów sił patriotycznych. Amerykanie uzasadniają to koniecznością niszczenia wojsk patriotycznych, które ich zdaniem miały wycofać się pod naciskiem wojsk sajgońskich z Wietnamu Południowego na teren DRW oraz niszczeniem szlaku Ho Chi Minh'a.

2. W ostatniej dekadzie września 1971 r. zgrupowanie wojsk patriotycznych przeszło do działań zaczepnych w Kambodży w rejonie KOMPONG CHAM w celu wyparcia wojsk sajgońskich z tej części Kambodży, zniszczenia garnizonu KREK, przesunięcia swoich sił do rejonów wyjściowych w pobliżu TAY NINH. W ciągu kilku dni wojska patriotyczne okrążyły garnizon sajgoński w KREK, przecięły szlak zaopatrzeniowy w tym rejonie i zablokowały go. Jednocześnie wydzielone siły tego zgrupowania wojsk patriotycznych rozwijały natarcie w kierunku TAY NINH i zaatakowały amerykańską bazę artyleryjską "PACE". Wojska sajgońskie w tych walkach poniosły znaczne straty.

W dniach 2-3.10.1971 r. wojska sajgońsko-amerykańskie przystąpiły do przeciwdziałania i wstrzymały natarcie wojsk patriotycznych w rejonach TAY NINH, lecz nie zdołały odblokować garnizonu KREK.

W pierwszych dniach października 1971 r. siły patriotyczne przeprowadziły ataki ogniowe i działania grup dywersyjnych przeciwko obiektom i bazom wojsk sajgońskich i interwencyjnych. Atakowano głównie bazę TAN SON NHUT w pobliżu SAJGONU. W ten sposób lokalne oddziały partyzanckie związały garnizony wroga i jednocześnie ponownie wykazały, że zastosowały duże zdolności bojowe.

3. W grudniu 1971 r. na szlaku Ho Chi Minh'a i w obszarach do niego przyległych siły patriotyczne zintensyfikowały OPL, a zwłaszcza w pobliżu przełęczy KEO NEUA, MU GIA i BAN KARAI, przez które przechodzą drogi z DRW do Laosu. Według danych ze źródeł amerykańskich siły patriotyczne rozmieściły w pobliżu przełęczy po obu stronach granicy 22 dywizjony przeciwlotniczych pocisków raketowych /łącznie 130 wyrzutni/ oraz znaczne siły artylerii przeciwlotniczej.

Poza tym w 1971 r. w porze monsumowej szlak Ho Chi Minh'a został znacznie rozbudowany pod względem inżynieryjnym.

Rozwinięcie przez siły północnowietnamskie walki o panowanie w powietrzu oraz wzmocnienie systemu OPL wojsk patriotycznych w pld-wsch. LAOSIE miało bardzo istotne znaczenie, szczególnie wobec faktu, że w ostatnich miesiącach 1971 r. zwiększyła się efektywność bombardowania szlaku Ho Chi Minh'a.

Rozwinięcie przez DRW walki o panowanie w powietrzu znacznie jednak utrudniło Amerykanom osiągnięcie celów wpływających z bombardowania szlaku Ho Chi Minh'a. Stąd też zwiększyli oni częstotliwość uderzeń na rejony stanowisk startowych przeciwlotniczych pocisków raketowych oraz na SO artylerii przeciwlotniczej, lotniska, system radiolokacyjny oraz składy i obiekty komunikacyjne na terenie DRW.

Nasilenie działań lotnictwa amerykańskiego w grudniu 1971 r. i w pierwszym kwartale 1972 r., które w tym okresie w południowo-wschodniej Azji dysponowało 350 samolotami TLM i 45 samolotami LB /B-52/, nie doprowadziło, według oceny

Amerykanów, do osiągnięcia zadowalających wyników. Prawdopodobnie w okresie tym zniszczono lub uszkodzono tylko 11 wyrzutni rakiet przeciwlotniczych. Zmasowane uderzenia lotnictwa amerykańskiego nie wpłynęły na zmniejszenie intensywności działań LM DRW, ani na skuteczność naziemnej OPL sił patriotycznych.

Przerzut zaopatrzenia i uzupełnień stanu osobowego sił patriotycznych z DRW na "Południe", pomimo iż lotnictwo amerykańskie wykonywało w tym obszarze średnio 250-300 s/1 na dobę /70-80 % wysiłku/, rzucając około 500 tys. ton bomb, nie został przerwany. Koszt bombardowania szlaku Ho Chi Minh'a wynosi około 3-4 miliardów dolarów w skali rocznej.

Z drugiej strony, siły DRW i wojska patriotyczne w Laosie czyniły i czynią wszystko, aby utrzymać stałą komunikację na tym szlaku. Temu celowi służyły przede wszystkim działania bojowe w ostatnim okresie w tym obszarze

Amerykanie oceniali, że szlakiem Ho Chi Minh'a w 1971 r. mimo ich usilnych bombardowań, siły patriotyczne przerzuciły ponad 70 tys. ton zaopatrzenia i około 70 tys. żołnierzy. Wydaje się jednak, iż w świetle ostatniej ofensywy sił patriotycznych w Wietnamie Południowym dane te były poważnie zaniżone.

4. W dniu 18.12.1971 r. zgrupowania wojsk patriotycznych w Laosie, w sile jednej dywizji i siedmiu batalionów o łącznej liczbie 12 tys. żołnierzy, przeszły do działań zaczepnych na Równinie Amfor i opanowały ją w ciągu trzech dni, przecinając tym samym komunikację VIENTIANE, LUANG PRABANG oraz zdobyły bazę SAM THUONG i częściowo LONG CHENG.

Laotańskie wojska rządowe i jednostki sajgońskie liczące łącznie 6 tys. żołnierzy /bp-21, da-2/ i po poniesieniu znacznych strat - około 3 tys. ludzi, wycofały się do LONG CHENG. Wojska patriotyczne zdobyły w tym czasie 6 laotańsko-sajgońskich baz artyleryjskich oraz zdobyły i zniszczyły znaczne ilości broni i sprzętu. Działania te siły patriotyczne prowadziły przy wsparciu 40 czołgów oraz kilku baterii artylerii, w tym również dział ciężkich - 130mm armat i 152mm hb. OPL zapewniało kilka dywizjonów artylerii przeciwlotniczej i wietnamskie lotnictwo myśliwskie.

W południowej części Laosu, na wyżynie BOLOVENS, wojska patriotyczne wykonały kilka uderzeń lokalnych i zdobyły SARAVANE oraz ważną bazę oddziałów dywersyjnych - PAKSONG, zabezpieczając w ten sposób w pełni komunikację na szlaku Ho Chi Minh'a - do granicy kambodżańskiej.

5. Teren Kambodży określany niekiedy jako "prowincjonalne pole walki w wojnie indochińskiej", posiada duże znaczenie dla strony amerykańsko-sajgońskiej, usiłującej "lokalizować" działania bojowe we wschodniej Kambodży, jak też dla wietnamskich sił patriotycznych dążących do opanowania tej części kraju jako rejonu wyjściowego do prowadzenia działań zaczepnych w rejonie SAJGONU i delty MEKONGU oraz wykorzystania rejonów środkowej części kraju jako zaplecza aprowizacyjnego.

Po rozbiciu wojsk rządowych przez siły patriotyczne w końcu 1971 r. i wyparciu wojsk sajgońskich z obszaru wsch. Kambodży w styczniu 1972 r., sytuacja wojskowo-polityczna rządu u PHNOM PENH stała się niezmiernie skomplikowana. Pogłębiła się jego zależność od USA.

Samo istnienie administracji w PHNOM PENH coraz bardziej zależne jest od "pomocy" USA. Na tę pomoc w 1972 r. Amerykanie przeznaczają 341 milionów dolarów, o 70 milionów więcej niż w 1971 r., w tym ponad 200 milionów dolarów na rządowe siły zbrojne.

W związku z poniesionymi porażkami oraz w celu ratowania kambodżańskich wojsk rządowych przed całkowitym rozbiciem, dowództwo amerykańsko-sajgońskie zdecydowało się na wykonanie uderzenia wzdłuż drogi nr 7. Do zadań tych wydzielono siły w składzie około trzech dywizji sajgońskich i kilka batalionów "Rengers", w sumie około 16 tys. żołnierzy. Współdziałało z nimi około dwóch brygad wojsk kambodżańskich w sile około 4 tys. żołnierzy. Celem tej operacji było rozbicie oddziałów patriotycznych i ich baz zaopatrzenia w rejonie plantacji kauczuku CHUP, a także przecięcie wschodniej części szlaku zaopatrzeniowego "Sihanouka". Dla wiązania w walce jednostek patriotycznych w rejonie na płn. od drogi nr 1 oraz do intensywnych działań rozpoznawczo-dywersyjnych na pld. od tej drogi, użyto dodatkowo 3-4 batalionów "Rengersów",

Po 10 dniach walki i wysadzeniu desantu śmigłowcowego oddziały sajgońsko-kambodżańskie dotarły do plantacji CHUP, lecz nie nawiązały kontaktu bojowego z większymi zgrupowaniami oddziałów patriotycznych; nie wykryto też składów zaopatrzenia. Po kilku godzinach wojska te jednak pośpiesznie wycofały się z CHUP w obawie przed okrążeniem. Istotnie silne zgrupowania wojsk patriotycznych po dokonaniu manewru wykonały uderzenia na skrzydło wojsk sajgońsko-kambodżańskich, które rozbiły znaczną część sił rządowych. W tej sytuacji oraz w związku z zagrożeniem rejonu SAJGONU przez aktywizujące się oddziały patriotyczne, w połowie stycznia 1972 r. wojska sajgońskie wycofały się z Kambodży do prowincji TAY NINH. Wraz z nimi wycofały się też siły rządowe kambodżańskie.

Wyniki walk na terenie Kambodży potwierdzają, że siły patriotyczne zachowały duże możliwości bojowe i uzyskały wyznaczone cele, a mianowicie:

- wyparły wojska sajgońskie z obszaru Kambodży i oczyściły podstawowe rejony wyjściowe niezbędne do rozwinięcia działań zaczepnych w rejonie SAJGONU;
- zlikwidowały próby przecięcia szlaku zaopatrzeniowego "Sihanouka" oraz opanowania przez kambodżańskie wojska rządowe ich terenów aprowizacyjnych na płd. od PHNOM PENH;
- Osłabiły kambodżańskie wojska rządowe, które aktualnie nie są zdolne do wykonania poważniejszych akcji wiążących na zapleczu wojsk patriotycznych w czasie rozwinięcia przez nie działań zaczepnych w Wietnamie Południowym.

Zasadniczy ciężar walki w Kambodży spoczywa w ręku wietnamskich sił patriotycznych. Ich liczebność, według danych amerykańskich, ocena się na 65-70 tys. żołnierzy, z tym, że w walkach z oddziałami kambodżańskimi bierze udział około 20 tys. Patriotyczne wojska kambodżańskie liczą około 40-50 tys. żołnierzy, z tego zaledwie 15 tys. w oddziałach regularnych /50 bp/.

Niewielki postęp w konsolidacji politycznej ludności na obszarach wyzwolonych, w organizowaniu władz lokalnych jest jedną z przyczyn słabości khmerskiego ruchu narodowo-wyzwoleńczego i jego sił zbrojnych.

Stan ten powoduje m.in. tradycyjne uprzedzenie ludności khmerskiej do wietnamczyków, pewne obciążenie związane z potrzebami aprowizacji i transportu oddziałów wietnamskich, niechęć "czerwonych Khmerów" do Sihanouka i Zjednoczonego Frontu Narodowego Kambodży /FUNKU/. Na terenie Kambodży istnieją też pewne rozbieżności pomiędzy wpływami chińskimi i wietnamskimi; nie istnieje połączony sztab kierujący całokształtem działalności wojskowej i politycznej.

6. Na początku lutego 1972 r. do rejonów wsch. KONTUM, styk granic Laosu i Kambodży, oraz do rejonów na płd. od strefy zdemilitaryzowanej przegrupowano nowe oddziały wietnamskich wojsk patriotycznych, w tym również oddziały pancerne i artylerii. Na terenie całego kraju, a głównie w I okręgu wojskowym i płn. części II OW partyzanci rozwinęli intensywne, nękające uderzenia ogniowe na bazy wojsk sajgońskich i interwencyjnych oraz paraliżowanie komunikacji na drogach. Dowództwo amerykańskie oceniło to jako działanie poprzedzające ofensywę wojsk patriotycznych na wielką skalę przewidzianą na II i III dekadę lutego 1972 r. Celem tych działań zaczepnych, według Amerykanów, miało być rozbitcie wojsk sajgońskich na kięunku: KONTUM, PHU MY oraz izolowanie i niszczenie wojsk sajgońsko-interwencyjnych w I okręgu wojskowym. Jednocześnie z tym siły patriotyczne rozwinęłyby, zdaniem Amerykanów, działanie zaczepne ze wsch. Kambodży, celem związania w walce wojsk rozmieszczonych w rejonie SAJGONU /110 tys. wojsk regionalnych/.

Powodzenie sił patriotycznych w tych ewentualnych działaniach zaczepnych, zdaniem Amerykanów, załamałyby program "wietnamizacji" i osłabiłoby pozycję NIXONA w czasie rokowań w PEKINIE, jak również w wyborach prezydenckich. Biorąc to pod uwagę zasadniczy wysiłek swego lotnictwa Amerykanie skupili na bombardowaniu wietnamskich sił patriotycznych w rejonach zach. KONTUM. Jednocześnie wznowiono zgrupowanie lotnictwa amerykańskiego w Azji płd-wsch. o 30 samolotów B-52 /łącznie znajdowało się w tym okresie 80 samolotów tego typu/ i skierowano jeden lotniskowiec uderzeniowy /zwiększając do stanu 3 LU/.

II. OFENSYWA SIŁ PATRIOTYCZNYCH W INDOCHINACH

I DZIAŁANIA WOJENNE LATEM 1972 r. W OKRESIE

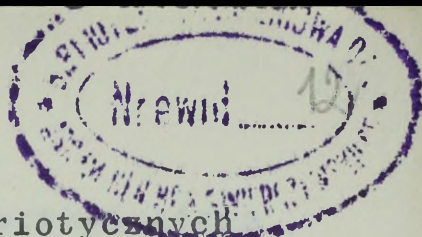
31.3. - 15.5.1972 r.

1. Postępujący proces wietnamizacji, powodzenie akcji pacyfikacyjnej, szczególnie w południowej i środkowej części Wietnamu Południowego, skuteczność oddziaływania lotnictwa amerykańskiego na system zaopatrywania sił patriotycznych, oraz silniejsze dławienie ruchu partyzanckiego - skłoniło dowództwo wojsk patriotycznych do podjęcia decyzji przeprowadzenia szeroko zakrojonej operacji zaczepnej z pełnym zaangażowaniem wojsk regularnych.

Przygotowując warunki do operacji zaczepnej, w okresie styczeń - marzec 1972 r. wojska patriotyczne rozbiły lub osłabiły zagrażające im z kierunku zach. rządowe wojska kambodżańskie i laotańskie, zbudowały i ulepszyły drogi górskie prowadzące z rejonów zaopatrzeniowych, położonych na obszarze Laosu i DRW do Wietnamu Południowego, uzupełniły zasoby materiałowe w bazach we wsch. Kambodży.

Wykorzystując sprzyjające warunki meteorologiczne oraz zdecydowaną przewagę artylerii i lokalną przewagę w siłach lądowych w dniu 31.3. siły patriotyczne wykonały jednocześnie uderzenie na siły sajgońsko-interwencyjne w kilku rejonach. W wyniku zdecydowanych uderzeń już w pierwszych dniach walk przełamały linię obrony przeciwnika, opanowały bazy ogniowo-wypadowe, stanowiące podstawę obrony, w rejonie na pld. od strefy zdemilitaryzowanej i wyszły na rubież rz.CUA-WIET, gdzie zostały zatrzymane. Częścią sił nadal rozwijały działania zaczepne w kierunku:HUE, DANANG, lecz nie zdołały one rozbić w tym rejonie: ugrupowania wojsk sajgońskich /głównie 1 i 3 DP/ wzmocnionego przerzuconymi tu z rejonu SAJGONU jednostkami odwodowymi.

W dniu następnym wojska patriotyczne przystąpiły do operacji zaczepnej na pln. od SAJGONU, przy jednoczesnym rozwinięciu działań wiążących i uderzeń ogniowych na całym obszarze Wietnamu Południowego.

Prawdopodobnym zamiarem dowództwa sił patriotycznych było zdeorganizowanie amerykańskiego programu wietnamizacji wojny oraz opanowanie płn. części Wietnamu Południowego przyległej do strefy zdemilitaryzowanej przez wykonanie następujących uderzeń:

- siłami czterech regularnych dywizji z rejonów położonych bezpośrednio na pld. od strefy zdemilitaryzowanej oraz nadgranicznych rejonów z Laosem w celu rozbicia przeciwnika w tym obszarze oraz opanowania płn. prowincji Wietnamu Południowego ze starą stolicą HUE;

- uderzeniem lokalnych i regionalnych oddziałów partyzanckich wiązanie w walce wojsk sajgońsko-interwencyjnych na całym obszarze Wietnamu południowego oraz rozbijanie pododdziałów terytorialnych i administracji sajgońskiej.

Jednocześnie w rejonie na zach. od KONTUM wojska patriotyczne ześrodkowały siły trzech regularnych dywizji, które w okresie późniejszym przeszły do operacji zaczepnej na Płaskowyżu Centralnym w celu rozbicia znajdujących się tam wojsk sajgońsko-interwencyjnych, rozcięcia Wietnamu Południowego i izolowania wojsk przeciwnika przy rozwijaniu powodzenia w kierunku HUE.

W dniu 1.4. do operacji zaczepnej przeszły również wojska patriotyczne na płn. i płn-zach. od SAJGONU wykonując główne uderzenia siłami około dwóch dywizji wzdłuż drogi nr 13. Wojska te w przeciągu 3-4 dni przełamały pozycje obronne sił dwóch dywizji sajgońskich osłaniających stolicę na tych kierunkach, zdobyły AN LOC niszcząc część jego garnizonu /BP z 5 DP-S/. Oddziały wydzielone wojsk patriotycznych wzmocnione czołgami, przesunęły się około 25-30 km wzdłuż drogi nr 13 na odległość około 60 km. od SAJGONU. W dniu 12.4. wojska sajgońskie siłami jednej ekwiwalentnej dywizji, ponad 15 tys. żołnierzy, przystąpiły na tym kierunku do przeciwnatarcia.

W dniach 10-12.4. wojska patriotyczne siłami około jednej dywizji rozwinęły natarcie na kierunku pomocniczym wzdłuż drogi nr 22 oraz nieokreślonym zgrupowaniem z rejonu pld. Kambodży uderzyły na wojska sajgońskie w delcie MEKONGU.

Pomimo zmasowanych uderzeń lotnictwa amerykańskiego i wsparcia artylerii pokładowej 7 Floty, sytuacja wojsk sajgońskich na froncie północnym była skomplikowana; przerwano nawet w ten rejon działań batalion piechoty 196 BP/A/, która osłaniała podstawową bazę w tym rejonie - DA NANG.

Z chwilą poprawienia się warunków meteorologicznych lotnictwo amerykańskie przystąpiło do zmasowanych uderzeń, wykonując 500-600 s/1 na dobę, głównie na ugrupowanie wojsk patriotycznych, drogi zaopatrzenia oraz na naziemny system OPL na froncie północnym. Bombardowaniem objęto również terytorium DRW do 20 równoleżnika. Uderzeniem lotnictwa, potęgowanego ogniem artylerii pokładowej 7 Floty, zahamowano tempo natarcia wojsk patriotycznych w tym rejonie działań bojowych. W dniach 11-13.4. na froncie północnym pogorszyły się warunki meteorologiczne i lotnictwo amerykańskie ześrodkowało swoje uderzenia w rejonie SAJGONU /360-400 s/1 na dobę/.

Dla powstrzymania działań zaczepnych wojsk patriotycznych dowództwo amerykańskie skierowało do działań w Wietnamie Południowym dodatkowo 3-4 eskadry lotnictwa taktycznego, około 20 samolotów B-52 oraz 4-6 dużych okrętów bojowych w tym dwa krążowniki. Niezależnie od tego do zach. części Oceanu Spokojnego skierowano dodatkowo 2 lotniskowce uderzeniowe /"Midway" i "Saratoga"/.

Sytuację stron przedstawia schemat - załącznik nr 2.

2. Zmasowane bombardowanie szlaków komunikacyjnych i dróg zaopatrzenia sił patriotycznych na obszarze Wietnamu Południowego, rozszerzenie obszaru bombardowań na terytorium DRW oraz silne wsparcie udzielone przez Amerykanów wojskom sajgońskim na polu walki w okresie 16-30.4.1972 r. zahamowały natarcie sił patriotycznych na froncie północnym oraz częściowo na froncie sajgońskim, lecz nie załamały ich działań zaczepnych.

Na froncie północnym siły patriotyczne nie zdołały przełamać obrony wojsk sajgońskich na rz. CUA VIET, na zach. od drogi nr 1, nie opanowały ^{również} one miasta HUE. Zmasowane uderzenia lotnictwa amerykańskiego i ognień artylerii pokładowej 8-9 niszczycieli i krążowników, w poważnej mierze zdeorganizowały natarcie wojsk patriotycznych i utrudniały ich zaopatrywanie.

Działania bojowe w tym rejonie przeistoczyły się w starcia lokalne. Wojska patriotyczne w tej sytuacji dokonały przegrupowań, podciągnęły świeże siły około dywizji piechoty i w dniu 26.4 wznowiły natarcie w rejonie QUANG TRI i DONG HA, które zostały zgrane z działaniami zaczepnymi na froncie centralnym.

W dniu 24.4. siły patriotyczne wykorzystując sprzyjające warunki atmosferyczne przeszły do operacji zaczepnej. Zgrupowanie w sile około dywizji z czołgami wykonało uderzenie na przeciwnika, broniącego rubieży na płn-zach. od KONTUM, przełamało pierwszą rubież obrony wojsk sajgońskich i w ciągu pierwszej doby czołowe oddziały włamały się na głębokość 20-25 km. w ich ugrupowanie bojowe. Zgrupowanie to podczas przełamywania pierwszej rubieży obrony wojsk sajgońskich opanowało 12 baz ogniowych i punktów oporu oraz zniszczyło dwa bp i kilka da przeciwnika. W dniu 26.4. po podciągnięciu świeżych sił i artylerii oddziałom patriotycznym udało się częściowo przełamać system obrony wojsk sajgońskich i wyjść na rubieżę, umożliwiającą bezpośrednie uderzenie na KONTUM.

Jednocześnie z działaniami zaczepnymi zgrupowania uderzeniowego w rejonie KONTUM, inne oddziały sił patriotycznych rozwinęły natarcie w rejonie płd. KONTUM oraz PLEIKU i uzyskały również powodzenie.

Oddziały partyzanckie działające w tym rejonie paraliżowały szlaki komunikacyjne i zaopatrzeniowe wojsk sajgońskich na drogach nr 1 i 19 oraz jednocześnie wiązały walką odwody przeciwnika rozmieszczone w tym obszarze.

Dowództwo sajgońsko-amerykańskie wspierające lotnictwem zgrupowanie swoich wojsk w rejonie KONTUM i PLEIKU pospiesznie odtwarzało odwody, skierowując do tego rejonu 23 DP /S/ i 1 DP /PK/. Wprowadzone do działań oddziały południowokoreańskiej 1 DP odblokowały garnizon przeciwnika w AN KHE i rozpoczęły działania "oczyszczające" wzdłuż drogi nr 19.

Na froncie sajgońskim działania zaczepne prowadzone siłami dwóch regularnych dywizji wojsk patriotycznych chociaż nie doprowadziło do likwidacji okrążonego przeciwnika w AN LOC /6-8 tys. żołnierzy/, spowodowało jednak załamanie przeciwnika w rejonie drogi nr 13.

Siły patriotyczne opanowały rejon na płn. od DAU TIENG, lecz dalsze natarcie w tym obszarze zostało zatrzymane. Działające w tym rejonie siły patriotyczne związały w walce zgrupowanie sajgońskie w sile około 2-3 dywizji, zagrażając stolicy pd płn. oraz zmusiły przeciwnika do bezpośredniej obrony SAJGONU na tym kierunku.

Dowództwo sajgońskie zaangażowało w walkach zasadnicze swoje siły z wyjątkiem jednej dywizji południowokoreańskiej oraz części sił rozmieszczonych w rejonie SAJGONU i w delcie MEKONGU. Sytuacja wojsk sajgońskich była trudna, a władze południowowietnamskie obawiały się masowego powstania ludności.

Lotnictwo i okręty DRW przeprowadziły kilka uderzeń przeciwko okrętom 7 Floty ostrzeliwujących obiekty komunikacyjne na drodze nr 1 oraz na płn. od strefy zdemilitaryzowanej i uszkodziły 13 z nich.

Pomimo trudnych warunków zaopatrzeniowych, powodowanych między innymi uderzeniami amerykańskiego lotnictwa i 7 Floty siły patriotyczne kontynuują natarcie w Wietnamie Południowym. Eskalacja uderzeń lotnictwa amerykańskiego, łącznie z bombardowaniem HANOI, HAJFONGU i THENH HOA, działań tych nie załamało. Obrona przeciwlotnicza DRW zestrzeliła szereg samolotów w czasie nalotów na HAJFONG i HANOI.

Sytuację stron przedstawiają schematy - załączniki nr 3 i 4.

3. W okresie 1-15.5.1972 r. siły patriotyczne opanowały QUANG TRI i przygotowywały się do szturmu na HUE i KONTUM w płn. części kraju oraz do nowych operacji na froncie sajgońskim. W tej sytuacji USA objęły bombardowaniem lotnictwa całe terytorium DRW oraz przystąpiły do blokady wszystkich portów północnowietnamskich, powodując tym samym dalszą eskalację wojny i wzrost napięcia w skali międzynarodowej.

Na froncie sajgońskim siły patriotyczne prowadziły nadal walkę w garnizonie AN LOC, usiłując doprowadzić do jego likwidacji, a na pozostałych odcinkach prowadziły działania lokalne, dokonując przegrupowania, uzupełnienia strat i zaopatrzenia. W stolicy i rejonie delty MEKONGU nastąpiło zmniejszenie działań bojowych lokalnych oddziałów partyzanckich. Na niektórych odcinkach frontu wojska sajgońskie przechodziły do lokalnych kontrataków.

Na froncie centralnym zgrupowanie sił patriotycznych w składzie około dwóch dywizji przygotowywało się do szturmów okrążonego rejonu KONTUM, podciągało artylerię i uzupełniało zaopatrzenie. Izolacja rejonu PLEIKU nie powiodła się.

Na froncie północnym wojska patriotyczne, po silnym ogniom przygotowaniu natarcia, wprowadziły do walki odwód w sile dywizji oraz rozpoczęły natarcie z kierunku półn-zach. i opanowały QUANG TRI, rozbijając zasadnicze siły 3 DP /S/. Następnie, siły patriotyczne skierowały uderzenie na HUE, lecz próby przełamania z marszu obrony przeciwnika na rubieży rz. RAO TACH MA /32 km półn. HUE/ nie powiodły się. Od 2.5. wojska patriotyczne przegrupowały się, podciągnęły artylerię i odwody - jedną świeżą dywizję, uzupełniały zaopatrzenie i przygotowywały się do szturmów na HUE.

Dowództwo sajońskie pospiesznie umacniało obronę HUE, przerzucając do niego ciężki sprzęt, broń i amunicję oraz pewne oddziały odwodowe. W rejonie HUE działania obronne prowadziły 1 DP i BPM, część oddziałów 3 DP oraz jednostki specjalne, którym przywrócono zdolność bojową po ich wycofaniu się z rejonu QUANG TRI. Ogólna liczebność garnizonu HUE wynosiła 40 tysięcy żołnierzy południowowietnamskich.

Oddziały partyzanckie w sile około dwóch pułków działające w rejonie wybrzeża w prowincji BINH DINH rozbiły lokalne garnizony przeciwnika i rozwijały natarcie w kierunku półn. i półd. zagrażając głównej bazie zaopatrzeniowej wojsk sajońskich w QUI NHON.

Amerykanie systematycznie wzmacniali swoje lotnictwo w Azji półd-wsch. Do Syjam^a skierowano 4-6 eskadr TLM, a w rejon Zatoki Tonkijskiej skierowano dodatkowo dwa lotniskowce uderzeniowe /aktualnie w Zatoce było 6 lotniskowców/, niszczyciele i krążowniki. W ten sposób ugrupowanie lotnictwa amerykańskiego biorącego udział w wojnie w Indochinach zwiększono do 1 tysiąca samolotów bojowych, w tym 150 samolotów B-52, a stan floty w tym rejonie wynosił około 60 okrętów klas podstawowych /w tym 30 niszczycieli/.

Lotnictwo bazowe i pokładowe sił morskich 7 Floty w dniu 9.5.1972 r. zaminowało porty DRW minami dennymi o działaniu czasowym. Pola minowe były ustawione na wodach terytorialnych

DRW, a przede wszystkim na torach nawigacyjnych głównego portu HAJFONGU. Zgrupowanie bojowe w składzie 5 okrętów /2 niszczyciele i 3 krążowniki/ osłaniały pole minowe oraz wzmacniały blokadę.

Sytuację stron przedstawiają schematy - załączniki nr 5,6 i 7.

4. W okresie 16 - 31.5.1972 r. w Wietnamie Południowym wojska regularne walczących stron przegrupowywały swoje siły, uzupełniały zaopatrzenie przy jednoczesnym zachowaniu dużej intensywności działań bojowych, a w szczególności zdecydowanych ataków wojsk patriotycznych w rejonie HUE i KONTUM. Znacznie zwiększono intensywność uderzeń lotnictwa amerykańskiego na DRW, a okręty i samoloty 7 Floty wzmacniały izolację wybrzeży oraz zaminowały ujścia rzek DRW.

Na froncie północnym wojska sajgońskie usiłowały dezorganizować przygotowania sił patriotycznych do szturmów m.HUR. W tym celu 15.5. wysadzili desant śmigłowiec w sile dwóch batalionów na drodze nr 1 na płd. QUANG TRI w odległości 10 km. od swojej rubieży obronnej oraz 24.5. desant amfibijny i śmigłowiec w sile dwóch batalionów w rejonie wybrzeża 7 km. płn. rz. RAO TACH MA płd-wsch. QUANG TRI. W ciągu jednej doby siły desantowe wycofały się na swoje linie obronne. Pomimo tego przeciwdziałania wojska patriotyczne przygożowały się do szturmów. Od 25.5. rozwijały natarcie na HUE z kierunku płn-zach. i włamały się w obronę przeciwnika na głębokość 2-3 km.

Na froncie centralnym wojska patriotyczne w sile około dwóch dywizji zacieśniały pierścień okrążenia wokół m.KONTUM i ze wsch. włamały się do miasta oraz prowadziły walki o lotnisko paraliżując tym samym zaopatrywanie garnizonu przeciwnika drogą powietrzną. W dniu 21.5 wojska sajgońskie siłami wzmocnionego pułku piechoty przeszły w tym rejonie do kontrataku, który jednak został załamany w odległości 12km. od KONTUMU.

Oddziały partyzanckie systematycznie atakowały kolumny zaopatrzeniowe i inne obiekty na drodze nr 19 łączącej PLEIKU z bazą zaopatrzeniową wojsk sajgońskich w QUI NHON, lecz intensywność i skuteczność tych akcji stopniowo zmniejszała się.

Wojska sajgońskie zniszczyły w tym rejonie kilka partyzanckich oddziałów i baz.

Na froncie sajgońskim siły patriotyczne kontynuowały walki o zdobycie miejscowości AN LOC i załamały przeciwuderzenie dwóch - trzech dywizji sajgońskich wzdłuż drogi nr 13 w odległości 2-3 km. od miasta. Sajgończycy na kierunku przeciwuderzenia wysadzili przy tym desant śmigłowcowy w sile batalionu w odległości 3 km. od AN LOC.

Na pozostałych odcinkach frontu wojska patriotyczne prowadziły działania wypadowe stwarzając stałe zagrożenie ^tsołicy.

W rejonie delty MEKONGU wzrosła również w tym okresie intensywność działań partyzanckich.

Lotnictwo amerykańskie i sajgońskie wykonywało 600-700 s/1 na dobę bombardując linie zaopatrzeniowe i siły patriotyczne oraz wspierało wojska sajgońskie na polu walki skupiając główny wysiłek w rejonach: HUE, KONTUM, AN LOC.

Zwiększyła się także intensywność uderzeń lotnictwa amerykańskiego na DRW, z 200-250 do 300-400 s/1 na dobę. Zasadniczym celem tych uderzeń było paraliżowanie systemu zaopatrywania w paliwo i energię elektryczną w DRW, niszczenie obiektów systemu komunikacyjnego, a zwłaszcza obszaru łączącego HANOI i HAJFONGU z CHRL. Amerykanie zastosowali nową bombardierską aparaturę pokładową z urządzeniami laserowymi i telewizyjnymi, do naprowadzania bomb na cele, jak też skuteczne metody przeciwdziałania radiolokacyjnego.

Zgrupowanie okrętów 7 Floty wzmocniło blokadę DRW oraz ostrzeliwało ogniem artylerii okrętowej obiekty na odległość 15-18 km. od brzegu.

Sytuacje oddziaływania lotnictwa i 7 Floty amerykańskiej na system komunikacyjny sił patriotycznych przedstawia - załącznik nr 7.

5. Działania wojenne w Indochinach w okresie 1-15.6.1972 r. wskutek deszczów monsunowych zostały znacznie ograniczone, a szczególnie wojsk regularnych. Jednak nadal kontynuowane były przegrupowania wojsk i wzmocnienie sił na froncie północnym. W okresie tym zwiększyło się natężenie walk partyzanckich w południowej części Wietnamu Południowego. Intensywność uderzeń lotnictwa amerykańskiego na DRW była nadal duża i dotkliwa. Skuteczna była również blokada

wybrzeża i portów.

Na froncie północnym trwały walki lokalne w rejonie HUE. W rejonie tym zostały ześrodkowane cztery ekwiwalentne dywizje sajgońskie /dwie DP, DPM, dwie BPD/, jednaście pułków czołgów, dziesięć baterii artylerii i inne oddziały. Przygotowując się do działań zaczepnych wojska sajgońskie garnizonu HUE prowadziły aktywną obronę stosując wypadły z wysadzaniem taktycznych desantów śmigłowcowych i włamywania się w obronę wojsk patriotycznych siłami jednego - dwóch batalionów piechoty na głębokość 2,7 km.

Wojska patriotyczne, posiadając na froncie północnym pięć dywizji, nadal podciągały zaopatrzenie, artylerię i przeprowadzały przegrupowania. Do rejonu 20-30 km płn-zach. HUE przegrupowano jedną dywizję odwodową i znaczne posiłki przerzucono z rejonu strefy zdemilitaryzowanej.

Na froncie centralnym wojska sajgońskie wypierały oddziały patriotyczne z KONTUM i częściowo odblokowały garnizon tego miasta. Do prowincji BINK DINH zostały przerzucone dwa pułki piechoty wojsk patriotycznych w celu wzmocnienia oddziałów lokalnych.

Na froncie sajgońskim w dniach 8 -12.6. wojska sajgońskie odblokowały garnizon AN LOC, lecz siły patriotyczne nadal utrzymywały niektóre odcinki drogi nr 13 na pld. od miasta. W walkach w rejonie AN LOC obie strony poniosły znaczne straty. Nasiliły się walki partyzanckie, szczególnie w rejonie drogi nr 1. Dla wzmocnienia tych walk wojska patriotyczne przesunęły do rejonu na zach. od SAJGONU część swoich sił spod AN LOC, a do rejonu delty MEKONGU około trzech pułków piechoty.

Lotnictwo amerykańskie i sajgońskie w związku z trudnymi warunkami meteorologicznymi zmniejszyło intensywność nalotów na szlaki zaopatrzeniowe wojsk patriotycznych w Wietnamie Południowym z 600-700 s/1 do 200-400 s/1 na dobę.

Naloty na DRW były kontynuowane z wysiłkiem 240-300 s/1 na dobę. W porównaniu do lat 1967/68 skuteczność uderzeń lotnictwa amerykańskiego na obiekty DRW znacznie wzrosła,

głównie wskutek zastosowania bomb naprowadzanych na cel za pomocą urządzeń laserowych i telewizyjnych oraz efektywnego zakłócania stacji radiolokacyjnych. Średni błąd trafienia wynosił 2,5 - 5 m, gdy ^Pśrednia dokładność trafienia wynosiła 45 - 200 m z lotu nurkowego i 75-200 z małych wysokości.

Zgrupowanie okrętów 7 Floty nadal skutecznie blokowało porty i ujścia rz. DRW oraz ostrzeliwało obiekty przybrzeżne.

Sytuację operacyjną stron przedstawia schemat - załącznik nr 8.

6. W okresie 16 -30.6.1972 r. wojska sajgońskie przejawiały aktywność bojową na wszystkich frontach Wietnamu Południowego, a w prowincji QUANG TRI przeszły do działań zaczepnych. Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego w W-ietnamie Południowym i na DRW była nadal duża oraz wzrastała ilość uderzeń bombowców B-52 na wyzwolone prowincje płn. części Wietnamu Południowego.

Na froncie północnym zacięte walki toczyły się głównie w rejonie HUE. Wojska sajgońskie w tym rejonie ześrodkowały cztery-pięć ekwiwalentnych dywizji, w tym dywizje doborowe /1DPM i 1 DPD/ z odwodu strategicznego. W dniu 28.6. wojska sajgońskie przeszły do działań zaczepnych w kierunku płn. siłami dwóch wzmocnionych dywizji /1DPM i 1 DPD/ przełamano obronę sił patriotycznych. Wysunięte oddziały tych dywizji przybliżyły się na odległość 5-8 km. od QUANG TRI. W celu rozwinięcia powodzenia na prawym skrzydle i obejścia sił patriotycznych, wojska sajgońskie wysadziły dwa taktyczne desanty śmigłowcowe: jeden 29.6. w sile dwóch wzmocnionych batalionów piechoty morskiej - 11 km. płn-wsch. od QUANG TRI oraz drugi 30.6. w sile wzmocnionego batalionu powietrzno-desantowego - 6 km. wsch. od tego miasta. Działania zaczepne wojsk sajgońskich wspierało 17 okrętów 7 Floty oraz lotnictwo amerykańskie z wysiłkiem 200-400 s/1 na dobę, w tym 100 samolotów B-52. Siły patriotyczne pomimo wielokrotnej przewagi ogniowej wojsk sajgońsko-amerykańskich prowadziły skuteczne działania obronne w prowincji QUANG TRI oraz wykonywały silne uderzenia w rejonie zach. HUE, w celu odciążenia sił sajgońskich z rejonu QUANG TRI.

Na froncie centralnym walki koncentrowały się w rejonie drogi nr 14 na płd. od KONTUM oraz 12-14 km. na zach. i płu-zach. od miasta. Regularne wojska patriotyczne na tym froncie przegrupowywały się, podciągały odwody oraz uzupełniały zaopatrzenie. Oddziały partyzanckie natomiast prowadziły działania paraliżujące komunikację na drogach nr 19 i nr 1, utrudniając w ten sposób zaopatrywanie wojsk sajgońskich.

Na froncie sajgońskim wojska sajgońskie zbudowały drogi objazdowe na zach. od utrzymywanej przez siły patriotyczne drogi nr 13 na płd. od AN LOC. Garnizon AN LOC został odblokowany, lecz był nadal ostrzeliwany przez artylerię wojsk patriotycznych.

Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego i sajgońskiego na szlaki zaopatrywania wojsk patriotycznych była nadal duża i wynosiła do 300 s/1 na dobę, w tym 150-200 samolotów B-52.

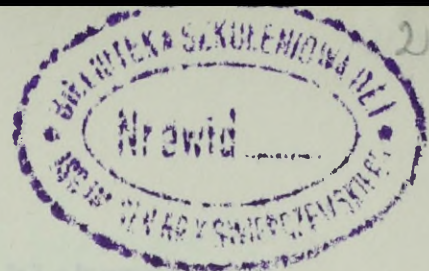
Naloty na DRW były nadal duże i wynosiły 300 - 500 s/1 na dobę.

Zgrupowanie okrętów 7 Floty blokowało porty i ostrzeliwało wybrzeże DRW.

7. Wojska sajgońskie w okresie 1-15.7.1972 r. nadal kontynuowały działania zaczepne w rejonie QUANG TRI. Na pozostałych frontach Wietnamu Południowego prowadzono walki o znaczeniu lokalnym. Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na DRW i wyzwolone prowincje płu. części Wietnamu Południowego była nadal duża.

Na froncie północnym dwie wzmocnione dywizje sajgońskie /1 DPD i 1 DPM/ prowadziły natarcie na QUANG TRI. W dniach 4 - 5.7. czołowe oddziały 1 DPD podeszły do miasta, usiłując opanować jego płd. część. Po kilkudniowych walkach oddziały sajgońskie zmuszone zostały do wycofania się na około 1,5 km. na płd. od miasta. Równocześnie wojska patriotyczne, kontratakami wspartymi ogniem artylerii i czołgów, zatrzymały w odległości 10 km płd-wsch. od miasta nacierające oddziały 1 DPM.

W celu odizolowania QUANG TRI od baz zaopatrywania wojsk patriotycznych na płu. i na zach. od tego miasta sajgończycy wysadzili desanty śmigłowcowe w sile brygady.

Dla wzmocnienia tego desantu w dniu 10.7. w rejon 4 km. płn. QUANG TRI został wysadzony kolejny desant śmigłowcowy w sile batalionu piechoty morskiej. Podczas desantowania batalion ten poniósł straty około 200 żołnierzy.

W rejonie HUE wojska patriotyczne kontynuowały działania zaczepne, podeszły na około 15 km. od miasta i ostrzeliwały go ogniem ciężkiej artylerii. Działania te wiązały sajgońskie dywizje w HUE /1 i 3 DP/ i uniemożliwiały wykorzystanie ich do wzmocnienia zgrupowania nacierającego na QUANG TRI.

Na froncie centralnym wojska sajgońskie odblokowały drogę nr 14 na pld. od KONTUM oraz usiłowały odzyskać utracony teren na płn. i wsch. od KONTUM.

Na froncie sajgońskim wojska patriotyczne ostrzeliwały ogniem artylerii i moździerzy garnizon w AN LOC oraz blokowały odcinek drogi nr 13 na pld. od tego miasta. W rejonie prowincji PHNOC BINH, leżącej na płn-zach. od AN LOC wykonywały lokalne uderzenia na małe garnizony wojsk sajgońskich.

W delcie MEKONGU zwiększyła się działalność sił partyzanckich. Liczebność sił partyzanckich w tych rejonach wynosiła około 50 000 żołnierzy. Walkę z nimi prowadziło pięć pułków piechoty wojsk sajgońskich z 7 i 9 DP oraz oddziały obrony terytorialnej o łącznym stanie ponad 200 000 żołnierzy.

Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na wojska patriotyczne w Wietnamie Południowym wahała się w granicach 300-500 s/l na dobę, z tego 40 % uderzeń, głównie w środkowej i południowej części kraju wykonywało lotnictwo sajgońskie.

Natężenie działań lotnictwa amerykańskiego na DRW wynosiło 200-250 s/l na dobę. Kontynuowane były naloty bombowców B-52 na pld. część DRW.

Lotnictwo amerykańskie dotychczas nie bombardowało obiektów w tak zwanej strefie buforowej - 40 km. od granicy z CHRL.

Wykorzystując ten fakt DRW przystąpiła do budowy rurociągu paliwowego z CHRL do rejonu HANOI.

23

Zgrupowanie okrętów 7 Floty nadal skutecznie blokowało porty i ostrzeliwało obiekty przybrzeżne DRW i na terenach wyzwolonych w Wietnamie Południowym.

Kilkakrotne próby przełamania blokady, zwłaszcza w rejonie HAJFONGU, przez barki drewniane o małym zanurzeniu zostały udaremnione - zatopione przez samoloty i okręty 7 Floty amerykańskiej.

Sytuację operacyjną stron przedstawiają schematy - załączniki nr 9 i 10.

8. Wojska sajgońskie w okresie 16 - 31.7.1972 r. prowadziły działania zaczepne na wszystkich frontach Wietnamu Południowego. Intensywność uderzeń lotnictwa amerykańskiego na DRW i wyzwolone prowincje północnej i środkowej części Wietnamu Południowego była nadal duża.

Na froncie północnym wojska sajgońskiej 1 DPD i 1 DPM, wsparte silnie ogniem artylerii, w tym artylerii okrętowej, w dniach 20-27.7. usiłowały opanować cytadelę QUANG TRI, która stanowi kluczową pozycję w systemie obrony tego miasta. Pomimo znacznej przewagi ogniowej przeciwnika, siły patriotyczne utrzymały ją, a następnie wyparły oddziały sajgońskie z częściowo opanowanej cytadeli i miasta. Ogólne straty wojsk sajgońskich w rejonie QUANG TRI przekroczyły już 5 000 zabitych i rannych.

Jednocześnie siły patriotyczne zwiększyły intensywność uderzeń ogniowych na odwody i kolumny zaopatrzeniowe w rejonie drogi nr 1, około 10-20 km płd. QUANG TRI oraz na główny punkt oporu wojsk sajgońskich w rejonie zach. HUE. W dniu 24.7. wojska patriotyczne rozpoczęły lokalne działania zaczepne w kierunku HUE. W wyniku zaciętych walk wojska patriotyczne w dniu 26.7. opanowały dwie zasadnicze bazy ogniowo-wypadowe "CHECKMATE" i "BOSTOGNE" wojsk sajgońskich, które osłaniały HUE z kierunku zach.

Wojska patriotyczne dokonywały przegrupowania na całym froncie północnym i podciągały odwody oraz środki wsparcia ogniowego.

Na froncie centralnym wojska sajgońskie dokonały przegrupowania i w dniu 19.7. siłami około 8-10 tys. żołnierzy /22DPD i pododdziałami "Rengers"/ rozpoczęły działania zaczepne wzdłuż drogi nr 1 z rejonu płn. AN NHON. W dniu 21.7. część oddziałów sajgońskich, przy wykorzystaniu śmigłowców, została przerzucona w rejon HOAI NHON i zdołała go opanować. Pozostałe siły tego zgrupowania 25-28.7. usiłowały rozwijać natarcie w kierunku płn-zach., jednak natarcie ich zostało powstrzymane.

Na froncie sajgońskim w rejonie AN LOC sytuacja nie uległa większym zmianom.

Aktywność oddziałów partyzanckich w rejonie delty MEKONGU rozszerzała się,

W celu odblokowania okrążonego od kilku miesięcy garnizonu wojsk sajgońsko-kambodżańskich w SVAY RIENG i odzyskania kontroli nad drogą nr 1 na odcinku od granicy kambodżańskiej do przeprawy NEAK LUNOG na rz. MEKONG - dwa zgrupowania wojsk sajgońskich we współdziałaniu z wojskami rządowymi Kambodży rozpoczęły operację w prowincji SVAY RIENG /Kambodża/. W dniu 25.7. jedno ze zgrupowań sajgońskich opanowało KOMPONG TRABEK i połączyło się z oddziałami kambodżańskimi.

Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na wyzwolone prowincje Wietnamu Południowego była nadal duża do 300 s/l na dobę, w tym 50-60 B-52.

Natężenie działań lotnictwa amerykańskiego na DRW utrzymywało się w granicach 250-350 s/l na dobę. W ostatnich dniach bombowce B-52 dokonywały nalotów nocnych. Amerykanie rozpoczęli bombardowanie oddanego do eksploatacji rurociągu paliwowego biegnącego z CHRL do rejonu HANOI.

Zgrupowanie okrętów 7 Floty wzmocniło blokadę portów DRW poprzez wydzielenie dodatkowych sił w postaci kutrów patrolowych i śmigłowców uzbrojonych, które skutecznie udaremniało próby dowozu zaopatrzenia drogą morską przy wykorzystaniu barek, załadowywanych na pełnym morzu ze statków CHRL.

Sytuację operacyjną stron przedstawiają schematy-załączniki nr 11,12 i 13.

9. W okresie 1 - 31.8.1972 r. próby opanowania przez wojska sajgońskie QUANG TRI załamały się. Regularne wojska patriotyczne przeszły częściowo do działań zaczepnych, uzyskując niewielkie powodzenie na płd. od DANANG.

Na pozostałym obszarze Wietnamu Południowego wojska patriotyczne prowadziły działania typu partyzanckiego. Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na DRW była wciąż duża.

Na froncie północnym załamały się próby wojsk sajgońskich opanowania QUANG TRI. W celu obrony zagrożonego odcinka drogi nr 1 pomiędzy HUE i QUANG TRI dowództwo sajgońskie przesunęło z QUANG TRI walczące tam uprzednio oddziały 1 DPD. W samym mieście walki prowadziły więc oddziały 1 DPM. Garnizon wojsk patriotycznych QUANG TRI stanowił ekwiwalentną dywizję. Ataki wojsk patriotycznych w rejonie na zach. i półn-z-ach. od HUE nie miały istotnego powodzenia. Pewien sukces siły patriotyczne uzyskały w dniu 22.8., które wykonując uderzenie siłami jednej dywizji wzdłuż doliny QUE SON na płd. skrzydle frontu północnego rozbiły jeden pułk 22 DP sajgońskiej, zdobyły bazę ogniową "ROSS", miejscowość QUE SON i kontynuowały natarcie na bazę ogniową "BALDY" oraz w kierunku DA NANG. Kontratak wojsk sajgońskich siłami dwóch pułków z 2 i 3 DP oraz zgrupowaniem "Regersów", zahamowały natarcie wojsk patriotycznych, a w dniu 24.8. ponownie odbiły QUE SON.

Prawdopodobnym zamiarem dowództwa wojsk patriotycznych było przecięcie Wietnamu Południowego na półn. od TAM KY i zdobycie DA NANG bronionego przez 3 DP - jedną z najsłabszych dywizji sajgońskich.

Głównym celem wojsk patriotycznych na froncie północnym pozostało nadal zdobycie rejonu HUE. W połowie sierpnia 1972 r. do rejonu na zach. od QUANG TRI została przerzucona z DRW nowa DP, a w drugiej połowie sierpnia br. przegrupowywano oddziały czołgów i wzmocniano oddziały artylerii wojsk patriotycznych na zach. od HUE.

Ogólny stosunek sił na froncie północnym wynosił 1,4:1 na korzyść wojsk patriotycznych.

Jednak bezwzględna przewaga lotnictwa amerykańskiego oraz działania 7 Floty stanowiły istotną przeszkodę w osiągnięciu celu wojsk patriotycznych.

Na pozostałych frontach Wietnamu Południowego, a szczególnie w rejonie SAJGONU i zach. prowincji delty MEKONGU, wojska patriotyczne rozwinęły intensywne działania partyzanckie, angażując w nie także część sił 2-3 dywizji wojsk regularnych ze wsch. Kambodży. Prawdopodobnym celem tych działań było związanie walką i niszczenie oddziałów sajgońskich, blokowanie aprowizacji stolicy z delty MEKONGU, zastrzenie trudności ekonomicznych i polityżno-administracyjnych rządu Thieu. Główne zgrupowanie sił partyzanckich atakowało bazy i składy wojsk sajgońskich znajdujące się w odległości 25-60 km. od stolicy oraz próbowało blokować główne drogi /nr 4 i nr 15/.

Intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na obiekty wojsk patriotycznych w Wietnamie Południowym wynosiła 200 - - 350 s/l na dobę. Niezależnie od tego lotnictwo sajgońskie wykonywało 400-500 s/l na dobę, głównie w środkowej i południowej części kraju, przy wzmocnieniu jego uderzeń przez lotnictwo amerykańskie samoloty B-52.

Natężenie lotnictwa amerykańskiego na DRW wynosiło 250-400 s/l na dobę.

Amerykanie stwierdzili znaczne wzmocnienie OPL rejonu HANOI, a ponoszone straty /6-10 samolotów na tydzień/ spowodowały między innymi zwiększenie intensywności nalotów w nocy oraz wykonywanie udeżeń na obiekty OPL, w tym na odbudowane SD w rejonie pld. HANOI.

Sytuację operacyjną stron przedstawiają schematy - załączniki nr 14 i 15.

III. SPOSOBY DZIAŁAŃ BOJOWYCH.

1. Siły lądowe.

Sajgońsko-amerykańskie dowództwo tak jak w latach poprzednich zdecydowanie odeszło od prowadzenia licznych operacji o dużych rozmiarach, a przeszło do prowadzenia działań w ograniczonych obszarach, kładąc duży nacisk na rozpoznanie i prowadzenie walki mniejszymi siłami w rejonach mających dla nich istotne znaczenie.

Na przełomie 1971/72 r. walki wojsk lądowych sajgońsko-amerykańskich w dalszym ciągu toczyły się głównie na terytorium Laosu i Kambodży, aż do ofensywy kwietniowej sił patriotycznych, a zasadniczy wysiłek tych wojsk oraz lotnictwa amerykańskiego skierowany był na paraliżowanie szlaków komunikacyjnych wojsk patriotycznych w płd-wsch. części Laosu, płn-wsch. części Kambodży i strefy zdemilitaryzowanej oraz zerwanie przedsięwzięć związanych z odbudową przez siły patriotyczne baz zaopatrzenia, a przede wszystkim na:

- rozbicie politycznej infrastruktury sił patriotycznych;
- wykrycie składów i magazynów sprzętu wojskowego i innego rodzaju zaopatrzenia sił patriotycznych;
- przechwycenie szperaczy i łączników partyzanckich;
- zabezpieczenie baz amerykańskich.

Do działań na szlakach komunikacyjnych sił patriotycznych, obok uderzeń lotniczych w dalszym ciągu kierowali liczne grupy dywersyjne rekrutowane z plemion Meosów i innych mniejszości narodowych zamieszkujących Laos i płn. Kambodżę. Grupy te są dowodzone bezpośrednio przez Amerykanów.

Działania bojowe w omawianym okresie nie dostarczają przykładów istotnych zmian taktycznych, które miałyby wpływ na sposób prowadzenia walki na innych teatrach działań wojennych. W działaniach bojowych wojska sajgońsko-amerykańskie nadal stosowały następujące podstawowe formy manewru: "okrażenie", "podwójny skok", "pionowe uchwycenie"/"młot" i "kopać" / oraz "linia".

"Okrażenie" jest to działanie związane w zasadzie z przeczesywaniem rejonu /miejscowości/ jednocześnie z kilku kierunków, w następstwie czego pierścień okrażenia zacieśnia się stopniowo, a siły partyzanckie są zmuszone do odchodzenia w wymuszony rejon, w którym z kolei atakowane są przez artylerię i lotnictwo.

"Podwójny skok" polega na tym, że wojska nacierające ugrupowują się w dwa rzuty. Jeden rzut /grupa/ desantuje ze śmigłowców z reguły w pobliżu obiektu ataku, a drugi rzut /grupa/ - na kierunku odejścia sił przeciwnika. Działania obu rzutów /grup/ są skoordynowane w sposób zapewniający optymalne niszczenie sił przeciwnika posiadanymi w dyspozycji wszystkimi środkami ogniowymi.

"Pionowe uchwycenie" /"Młot i kowadło"/ jest to działanie dwóch zgrupowań wojsk zrzuconych ze śmigłowców. Jedno z nich organizuje obronę, a drugie prowadzi frontalne /czołowe/ natarcie na pozycje sił przeciwnika z zadaniem zepchnięcia ich w kierunku stanowisk zgrupowania zajmującego pozycje obronne, które z kolei niszczy spychane siły ogniem z miejsca.

"Linia" jest to rodzaj działań bojowych stosowany przez pododdziały w czasie przeczesywania określonego rejonu lub miejscowości. Na granicach przeczesywanego rejonu organizuje się zasadzki, uniemożliwiające wycofanie się sił przeciwnika z tego obszaru.

Działania obronne prowadzone przez amerykańskie, sajgońskie i inne interwencyjne wojska lądowe, działające w Indochinach, sprowadzają się w zasadzie do obrony baz, rejonów dyslokacji wojsk amerykańskich i innych, obrony siedzib administracji sajgońskiej oraz obrony w warunkach polowych, w tym też i w warunkach dżungli. System obrony dużych baz stałej dyslokacji wojsk /garnizonów/, lotnisk, portów i składów oparty jest z reguły o umocnienia fortyfikacyjne lub typu polowego rozmieszczone wokół tych obiektów. Do ich obrony wydziela się znaczne siły wojsk amerykańsko-sajgońskich, przy czym jedną trzecią tych sił stanowi artyleria polowa.

W ostatnim okresie wojska sajgońsko-amerykańskie nadal stosują aktywną obronę ruchową. Prowadzenie tego typu działań polega na przerzucaniu tak zwanych pododdziałów interwencyjnych do rejonów zagrożonych przez przeciwnika oraz na prowadzeniu aktywnych działań w określonym rejonie w oparciu o własne bazy i punkty oporu.

O taktyce partyzanckiej, okresu poprzedzającego ostatnią operację zaczepną sił patriotycznych, twierdzi się, że była to taktyka uwzględniająca ekonomię sił. Partyzanci jakoby oszczędzali się i angażowali do walki nadzwyczaj ostrożnie unikając strat.

Wietnamskie siły patriotyczne w okresie poprzedzającym działania zaczepne rozpoczęte 31.3.1972 r. napotykały duże trudności zaopatrzeniowe i dlatego rozśrodkowali część swoich oddziałów szczególnie w południowej i środkowej części Wietnamu Południowego, a swoją działalność ograniczały w zasadzie do ogniowych uderzeń nękających oraz zrywania sajgońsko-amerykańskich akcji pacyfikacyjnych, skupiając swoje wysiłki przede wszystkim na:

- konsolidowaniu i koordynowaniu przedsięwzięć wojskowo-politycznych wszystkich sił postępowych Półwyspu Indochińskiego, a w tym na kontynuowaniu pracy politycznej wśród społeczeństwa Wietnamu Południowego, które w ostatnim okresie okazywało pewne objawy zniechęcenia;

- reorganizacji systemu zaopatrzenia poprzez rozbudowę zasadniczego szlaku komunikacyjnego, zwanego drogą Ho Chi Minh'a, jego przedłużenie do środkowej i południowej części Kambodży oraz wzmocnienie systemu OPL;

- zabezpieczeniu w zakresie polityczno-wojskowym zaplecza Kambodży poprzez izolowanie i ograniczanie wpływów administracji z PHNON- PENH do rejonu stolicy oraz rozbudowy khmerskich jednostek patriotycznych; zadanie to napotykało na znaczne trudności, wpływające z szeregu czynników natury politycznej;

- wypieraniu wojsk sajgońskich z Laosu i Kambodży, w celu zabezpieczenia szlaku Ho Chi Minh'a oraz rejonów wyjściowych do działań w rejonie SAJGONU.

W niektórych bitwach, jak np. w czasie interwencji wojsk sajgońskich w Laosie i Kambodży oraz w operacjach ofensywy wiosennej wojsk patriotycznych - charakter walk posiadał znamiona normalnych współczesnych działań bojowych bez użycia BMR. Regularne wojska patriotyczne działające na frontach: północnym, centralnym i sajgońskim posiadały w wyposażeniu czołgi, artylerię kalibru 130 i 152 mm, naziemny system OPL oraz inne uzbrojenie i system zaopatrzenia polowego w środki materiałowe. Działania ofensywne wojsk patriotycznych na poszczególnych frontach rozpoczynały się ogniowym przygotowaniem natarcia i charakteryzowały się zdecydowanym działaniem, wysokim tempem natarcia oraz szybkim manewrem odwodami.

Z przedsięwzięć w zakresie rozpoznania na szczególną uwagę zasługuje szerokie zastosowanie radiolokacyjnych czujników rozpoznawczych tzw. senserów, które sygnalizują o ruchu jednostek patriotycznych i naprowadzają lotnictwo amerykańskie na cel. Bardzo szeroko stosuje się tego rodzaju aparaturę w obszarach trudnodostępnych dla wojsk interwencyjnych, szczególnie w terenie górskim Laosu, w dżunglach i obszarach leśnych na szlaku Ho Chi Minh'a.

Z innych przedsięwzięć w zakresie rozpoznania zwracają uwagę:

- organizowanie nadal licznych patroli głębokiego rozpoznania /Long Range Patrols/, które występują już na szczeblu batalionów i brygad; Amerykanie uważają, że trzeba będzie przywrócić w dywizjach pododdziałów rangersów;

- stosowanie grup tropicieli śladów /Combat tracker teams/ w składzie 4 tropicieli, przewodnik psa i pies;

- znaczna rola kawalerii powietrznej w dostarczaniu danych z rozpoznania; jednostki kawalerii powietrznej prowadzą bojowe rozpoznanie, które najczęściej prowadzone jest parami /jeden śmigłowiec rozpoznawczy i jeden obserwacyjny/; z zasady każda kompania kawalerii powietrznej posiada trzy plutony: rozpoznawczy /"aeroseont"/, ogniowy /"aeroweapons"/, piechoty /"aero-rifle"/.

Amerykanie w ostatnim okresie nadal dużą wagę przywiązują do wykorzystania śmigłowców jako zwiadowców powietrznych.

Publikowane przez nich materiały przedstawiają koncepcje wykorzystania lekkich śmigłowców do prowadzenia rozpoznania rejonów rozmieszczenia baz zaopatrywania wojsk patriotycznych. Wynika to z faktu, że wojska sajgońsko-amerykańskie pomimo przytłaczającej przewagi liczebnej i technicznej, napotykają duże trudności w walce z ruchliwymi, doskonale wyszkolonymi, nieźle uzbrojonymi i wręcz nieuchwytnymi pododdziałami sił partyzanckich. Zawarte są w nich postulaty dotyczące polepszenia taktyki rozpoznania powietrznego, przebrożenia śmigłowców rozpoznawczych i nawołujące do większego zrozumienia roli i zadań oraz do szerszego stosowania tych środków rozpoznania. Zwraca się też uwagę na potrzebę stałego i wnikliwego rozpoznania rejonów prawdopodobnego rozmieszczenia sił patriotycznych przez śmigłowce rozpoznawcze zwane zwiadowcami powietrznymi.

Zastosowanie takiej taktyki prowadzi przede wszystkim do dokładnego poznania nie tylko zasad i form walki sił patriotycznych, lecz stwarza możliwości rozpoznania ich baz zaopatrzenia, dróg zaopatrywania, metod umacniania i ubezpieczenia miejsc postoju, sposobu zaopatrywania oraz maskowania obiektów.

Zwiadowcy powietrzni wykonują trzy rodzaje zadań: dozorowanie, rekonesans i sprawdzanie obiektów. Wydaje się jednak, że proponowane formy i metody rozpoznania mogą być prowadzone tylko w warunkach działań przeciwpartyzanckich, przy dużym rozproszeniu obiektów i bardzo słabym przeciwdziałaniu ze strony przeciwnej.

Charakterystyczną cechą działań bojowych wojsk lądowych sajgońsko-amerykańskich w Laosie, Kambodży i Wietnamie Południowym w ostatnim okresie było nadal szerokie wykorzystanie śmigłowców do niszczenia naziemnych środków ogniowych sił patriotycznych, a zwłaszcza do przerzutu wojsk w rejony zagrożone i zaopatrzenia do odciętych /okrażonych/ garnizonów wojsk sajgońskich.

Efektywność użycia śmigłowców do bezpośredniego wsparcia ogniowego wojsk na polu walki oraz do zadań transportowych stanowi nadal jeden z podstawowych problemów kierunku rozwoju sił zbrojnych USA.

Na podstawie dotychczasowych doświadczeń w czasie walk w Indochinach /głównie 1 DKP/ Amerykanie wysuwają postulat o niewielkiej efektywności użycia śmigłowców do wsparcia wojsk, a zwłaszcza na europejskim teatrze działań wojennych.

Uzasadnia się to:

- dużą wrażliwością śmigłowców na ogień OPL; z doświadczeń wynika, że każde trafienie pociskiem 37 mm działa przeciwlotniczego jest skuteczne, ogień wkm plot, rozmieszczonych na wzgórzach, powoduje również poważne straty śmigłowców;

- zawodnością techniczno-nawigacyjną przy stosunkowo skomplikowanej obsłudze technicznej;

- niewielką skutecznością na współczesnym polu walki w czasie wsparcia ogniowego; uzbrojenie i ^uurządzenia celownicze na śmigłowcach szturmowych nie zapewniają dokładności trafień i rażenia artylerii, czołgów, transporterów opancerzonych;

- minimalną możliwością zastosowania śmigłowców do działań nocnych na polu walki; wprowadzone od 1968 r. w tym zakresie doświadczenia nie dały w pełni zadowalających wyników.

OPL DRW zastosowała nowy sposób niszczenia samolotów amerykańskich przy pomocy rakiet. Polega on na tym, że do lecącego celu odpala się na raz cztery rakiety, jedna za drugą. Z przeprowadzonych strzelań wynika, że manewrujący samolotem pilot potrafi uniknąć spotkania z trzema raketami. Jednak gdy jest zajęty wymijaniem trzeciej, czwarta rakietą trafia samolot.

Przeciętna intensywność nalotów lotnictwa amerykańskiego na DRW wahała się w granicach 200-400 s/l na dobę, przy własnych stratach rzędu 6-10 samolotów na tydzień. Dawało to średnią stopę strat 0,33 %. Była ona nieznacznie większa od średniej stopy strat, jaka kształtowała się w okresie do listopada 1968 r. Wynosiła ona bowiem wówczas około 0,2 %.

2. Sił powietrznych

Działanie lotnictwa amerykańskiego w Azji pld-wsch. w minionym okresie sprawo^{zd}awczym ulegało eskalacji stosownie do sukcesów działań bojowych sił patriotycznych. Główne uderzenie na przełomie 1971/1972 r. było w zasadzie skierowane na niszczenie obiektów na szlaku komunikacyjnym Ho Chi Minh'a, rejonów ześrodkowań sił patriotycznych oraz wsparcia swoich wojsk lądowych.

Od 20.9.1971 r. lotnictwo amerykańskie kontynuuje bombardowanie określonych rejonów DRW, a do 9.5.1972 r. całego terytorium tego państwa, w tym stolicy HANOI i głównego portu HAJFONGU z minowaniem wejścia do portu włącznie oraz systemu irygacyjnego.

Lotnictwo amerykańskie zarówno taktyczne, strategiczne jak i pokładowe nadal spełniało rolę zasadniczej siły uderzeniowej. Wykorzystywano i wykorzystuje się je w dalszym ciągu do wykonywania takich zadań, jak: rozpoznanie powietrzne, uderzenia na bazy i ważne obiekty sił patriotycznych i na terytorium DRW, szlaki komunikacyjne, punkty oporu przeciwnika oraz bezpośredniego wsparcia wojsk lądowych, przerzutu wojsk, uzbrojenia, zaopatrzenia i innego sprzętu wojskowego.

Podczas wykonywania zadań przez lotnictwo Amerykanie stosowali:

- zrzucanie ze spadochronem elektronicznych czujników rozpoznawczych "sensorów";
- intensywne rozpoznanie powietrzne;
- najnowocześniejsze metody bombardowania z zastosowaniem laserowych i telewizyjnych urządzeń bombardierskich;
- nowe środki napadu, w tym 5 tonowe bomby burząco-zapalające "command Vault", niszczące cele na powierzchni 1 km².

Zadanie bezpośredniego wsparcia wojsk lądowych i prowadzenia rozpoznania, szczególnie w porze nęcej i trudnych warunkach meteorologicznych powierzono samolotom transportowym, tzw. samolotom do prowadzenia ognia bocznego. Są to samoloty: AC-47, AC-119 i przede wszystkim AC-130 uzbrojone w różnorodną pokładową broń maszynową i bomby lotnicze oraz wyposażone w laserową aparaturę bombardierską i urządzenia pokładowe do oświetlania terenu z małych wysokości.

Ze względu na duży udźwig tych samolotów i długość czasu przebywania w powietrzu /6-15 godzin/ oraz praktyczną niezależność ich od warunków meteorologicznych i pory roku, okazały się one skuteczne w zwalczaniu sił partyzanckich, szczególnie w paraliżowaniu zaopatrzenia na szlaku Ho Chi Minh'a. Wydaje się jednak, że zastosowanie tego sprzętu w Wietnamie Południowym jest przedsięwzięciem doraźnym i w warunkach europejskich, ze względu na silną i różnorodną OPL wojsk, niemożliwe do zastosowania.

Z doświadczeń użycia lotnictwa w Indochinach Amerykanie wyciągnęli następujące wnioski:

- lotnictwo w wojnach lokalnych odgrywa bardzo poważną rolę; jego udział jest niezbędny w celu: zapewnienia wojskom lądowym bezpośredniego wsparcia; wykonywania uderzeń na ważne obiekty, rejony ześrodkowania wojsk, linie komunikacyjne przeciwnika; przerzutu wojsk i środków zaopatrzenia drogą powietrzną; prowadzenie rozpoznania;

- wykonywanie lotów na niskich pułapach jest jednym z podstawowych sposobów pokonywania współczesnych systemów OPL; trudności w pilotażu, orientowaniu i naprowadzaniu na cel naddźwiękowych samolotów skłaniają do zastosowania specjalnych sposobów wskazywania celów i naprowadzania; konieczne jest stosowanie powietrznych punktów dowodzenia, umożliwiających kontrolę lotów, dowodzenie i wskazywanie celów;

- o możliwościach wykorzystania lotnictwa w warunkach silnego systemu OPL decydują w znacznej mierze pokładowe środki przeciwdziałania radioelektronicznego; zastosowania w samolotach aparatury przeciwdziałania radioelektronicznego jest opłacalne, ponieważ pozwala na zmianę taktyki działania i tym samym przyczynia się do zmniejszania strat od ognia przeciwlotniczych pocisków raketowych;

- w wypadku gdy przeciwnik dysponuje znacznymi lub równorzędnymi siłami lotnictwa myśliwskiego, manewrowe formy walki powietrznej stanowią decydujący czynnik w uzyskaniu panowania w powietrzu; do stosowania tych form powinien być przygotowany personel latający, sprzęt lotniczy i uzbrojenie samolotów;

- w wojnie lokalnej różnorodzaje lotnictwa mogą wykonywać różne nietypowe dla nich zadania, np. lotnictwo

gi
 strategiczne- uderzenie na rzecz wojsk lądowych, a lotnictwo
 taktyczne może wykonywać uderzenia na obiekty położone
 w głębi;

- konwencjonalna artyleria przeciwlotnicza stanowi nadal duże zagrożenie dla samolotów działających na niskich pułapach.

W porównaniu do lat 1967/68 skuteczność uderzeń lot-
 nictwa amerykańskiego znacznie wzrosła, głównie wskutek
 zastosowania bomb naprowadzanych na cel za pomocą nowych
 urządzeń laserowych i telewizyjnych oraz efektywnego
 zakłócania stacji radiolokacyjnych sił patriotycznych i DRW.
 Dzięki nim średni błąd trafienia wynosił 2,5 - 5m., gdy
 uprzednio dokładność trafienia wynosiła 45-200 m. z lotu
 nurkowego i 75-200 m. ze wzniesieniem z małych wysokości
 /50-krotnie mniejszy błąd/. Pociąga to za sobą zmniejszenie
 norm taktycznych przy naliczaniu liczby samolotów
 potrzebnych do zniszczenia/obezwładnienia/ poszczególnych
 rodzajów obiektów.

IV. LICZEBNOŚĆ SIŁ ZBROJNYCH W POŁUDNIOWEJ CZĘŚCI
PÓLWYSPU INDOCHIŃSKIEGO /na 1.1.1972 r./.

1. Wojska sajgońsko-interwencyjne w Wietnamie
Południowym.

Wyszczególnienie	Stan liczbowy wojsk w tysiącach			
	sajgoń- skich	amerykań- skich	sprzymie- rzonych	razem
<u>Wojska regularne:</u>				
- wojska lądowe	414	119	60	593
- siły powietrzne	52	29	-	81
- siły morskie	40	8	-	48
- piechota mor- ska	12	-	-	12
RAZEM	518/492/	156	60	734
<u>Wojska teryto- rialne:</u>				
- oddziały regio- nalne	288	-		288
- pododdziały "Ludowe"	248	-		248
- jednostki policji	122	-		122
RAZEM:	658/608/	156 ^{xx} /	60	658/606/
OGÓLEM:	1176/1100/	156/335/	60/70/	1392/1504/

x/ W nawiasie podano stan na 1.1.1971 r.

xx/ Poza tym na terenie Syjamu znajduje się 32 tys. żołnierzy amerykańskich, a na okrętach 7 Floty w Zatoce Tonkińskiej - 13 tysięcy żołnierzy. W sierpniu 1972 r. stan wojsk amerykańskich zmniejszył się do 39 tysięcy żołnierzy.

Dyslokację sił zbrojnych w Indochinach na dzień 1.1.1972 r. przedstawia schemat- załącznik nr 1.

2. Rządowe wojska laotańskie i kambodżańskie.

Wyszczególnienie	Stan liczebny wojsk w tysiącach	
	laotańskich	kambodżańskich
<u>Wojska regularne:</u>		
- wojska lądowe	50	ok. 95
- siły powietrzne	2	3
- siły morskie	-	2
<u>RAZEM:</u>	52 ^x	100
<u>Wojska terytorialne:</u>		
- dywersyjne gen. Vang Pao	12	-
- oddziały regionalne	-	ok. 120
<u>RAZEM:</u>	12	ok. 120
<u>OGÓLEM:</u>	64	ok. 220

x/ Ponadto na terytorium Laosu biorą udział w walkach oddziały syjamskie w liczebności 5-9 tys. żołnierzy.

3. Wojska patriotyczne.

Wyszczególnienie	Stan liczbowy wojsk w tysiącach		
	Wietnam Południowy	Laos	Kambodża
<u>Wojska regularne:</u>			
- wietnamskie	140-180	90-115	65-70
- Pathet Lao	-	ok. 30	-
- khmerskie	-	-	ok. 35
RAZEM:	140-180	120-145	80-85
<u>Lokalne</u>			
- oddziały partyzanckie	60-100	-	ok. 35
RAZEM:	60-100	-	35
OGÓLEM:	200-280 ^{x/}	120-145	115-120

^{x/} Ponadto w pobliżu strefy zdemilitaryzowanej na terenie DRW były rozmieszczone cztery dywizje wietnamskie /ok. 50 tys. żołnierzy/.

4. Skład bojowy amerykańskich i sajgońskich sił powietrznych.

Rodzaj lotnictwa	Ilość samolotów		
	amerykańskich	sajgońskich	Razem
1	2	3	4
Bombowce B-52	50	-	50 ^{xxx/}
Lekkie bombowce	18	8	26
Taktyczne samoloty myśliwskie	220	118	400

1	2	3	4
Samoloty rozpoznawcze	60	25	85
Uzbrojone samoloty transportowe	62	30	92
RAZEM	410 ^{x/}	243	643
Pokładowe taktyczne samoloty myśl.	150-240	-	150-240
OGÓŁEM	560-650 ^{xx/}	243	803-893

^{x/} Z tego na lotniskach w Wietnamie Południowym bazowało około 80 samolotów, a pozostałe w Syjamie.

^{xx/} Ponadto w wyposażeniu wojsk interwencyjnych i sajgońskich znajdowało się około 2.000 śmigłowców, w tym 500 w lotnictwie sajgońskim.

^{xxx/} Na wyspę GUAM przerzucono w lutym 1972 r. 30 bombowców B-52. Ponadto w czasie działań zaczepnych wojsk patriotycznych Amerykanie w kwietniu i maju przerzucili do Indochin 3-4 eskadry lotnictwa taktycznego, 70 samolotów B-52 i trzy lotniskowce uderzeniowe, uzyskując w ten sposób łącznie około 1.000 samolotów, w tym 150 samolotów B-52. W końcu czerwca 1972 r. na terytorium Wietnamu Południowego w BIEN HOA koło SAJGONU bazowała tylko jedna amerykańska eskadra lotnictwa taktycznego - reszta sił powietrznych bazuje w Syjamie, gdzie liczebność wojsk amerykańskich zwiększyła się do 32 tysięcy /31.3.1972 r./ do 49 tysięcy, a liczba samolotów z 280 do 750, w tym 80 samolotów B-52.

4. Skład bojowy 7 Floty USA w Zatoce Tonkińskiej:

- lotniskowce uderzeniowe 2-3;
- krążowniki rakietowe i krążowniki 2;
- fregaty rakietowe 3;
- niszczyciele rakietowe i niszczyciele 10-15;
- okręty wsparcia ogniowego desantu 4;
- okręty podwodne 3;

Razem: 24 - 30 okrętów

Ponadto w czasie ofensywy sił patriotycznych Amerykanie w rejon Zatoki Tonkińskiej ściągnęli około 30 okrętów w tym 3 lotniskowce, w ten sposób na dzień 15.5.1972 r. posiadali 60 okrętów, w tym 6 lotniskowców i 30 niszczycieli, a w czerwcu 1972 r. około 70 okrętów, w tym 7 niszczycieli

V. WNIOSKI WYNIKAJĄCE Z DZIAŁAŃ WOJENNYCH W INDOCHINACH.

Choć na przełomie 1971/72 roku działania wojenne na Półwyspie Indochińskim prowadzone były z daleko mniejszym rozmachem niż przedtem, a rozpoczęta 31.3.1972 r. ofensywa wojsk patriotycznych jeszcze nie została zakończona, w związku z czym brak jest wyczerpujących ocen i uogólnień wpływających z przebiegu działań, to z dostępnych informacji można jednak wyłowić interesującą nas problematykę i sformułować następujące wnioski:

1. W wojnie indochińskiej inicjatywa bojowa w dalszym ciągu należy do sił patriotycznych. Wojska patriotyczne przechodząc w dniu 31.3.1972 r. do operacji zaczepnych, na trzech oddzielnych frontach działań bojowych: północny, centralny i sajgoński, wyzwoliły znaczne obszary Wietnamu Południowego spod wpływu administracji reżymu sajgońskiego, poddając tym samym w wątpliwość "wietnamizację" wojny na Półwyspie Indochińskim. Wojska sajgońskie utrzymują swoje garnizony w zasadzie dzięki silnemu wsparciu ich działań przez lotnictwo amerykańskie i artylerię okrętową 7 Floty.

2. W dalszym ciągu potwierdza się fakt, iż sajgońsko-amerykańskie dowództwo w działaniach wojsk lądowych stosuje w głównej mierze taktykę działań w ograniczonych obszarach, kładąc duży nacisk na rozpoznanie, manewr odwodami i prowadzenie walki mniejszymi siłami w rejonach mających dla nich istotne znaczenie.

3. Działania bojowe w omawianym okresie nie dostarczają przykładów istotnych zmian w taktyce prowadzenia walki przez wojska sajgońsko-amerykańskie, które mogłyby mieć wpływ na sposób walki na innych TDW. W działaniach tych wojska sajgońsko-amerykańskie nadal stosują następujące podstawowe formy manewru: "okrażenie", "podwójny skok", "pionowe uchwycenie" oraz "linia".

4. Partyzanci południowo-wietnamscy nadal stosują taktykę uwzględniającą ekonomię sił.

5. W niektórych bitwach, jak np. w czasie interwencji wojsk sajgońskich w Laosie i Kambodży oraz w operacjach ofensywy wiosennej wojsk patriotycznych - charakter walk posiadał znamiona normalnych współczesnych działań bojowych bez użycia BMR. Regularne wojska patriotyczne działające na frontach: północnym, centralnym, i sajgońskim posiadały w wyposażeniu czołgi, artylerię, naziemny system OPL oraz inne uzbrojenie i system zaopatrzenia. Działania ofensywne wojsk patriotycznych rozpoczynały się w zasadzie ogniowym przygotowaniem natarcia, oraz charakteryzowały się zdecydowanym działaniem i szybkim manewrem odwodami.

6. Lotnictwo amerykańskie w wojnie indochińskiej odgrywa bardzo poważną rolę, jego udział w głównej mierze, obok artylerii okrętowej, zapewnia wojskom lądowym bezpośrednie wsparcie, pozwala na wykonanie uderzeń na obiekty położone w głębi terytorium DRW oraz na paraliżowanie systemu zaopatrzenia sił patriotycznych i tym samym jest główną ostoją wojsk lądowych sajgońsko-amerykańskich.

7. Wykonywanie lotów na niskich pułapach jest jednym z podstawowych sposobów pokonywania współczesnych systemów OPL. Trudności w pilotażu, orientowaniu i naprowadzaniu na cel naddźwiękowych samolotów bojowych skłaniają do zastosowanie specjalnych sposobów wskazywania celów i naprowadzania. Konieczne jest stosowanie powietrznych punktów dowodzenia, umożliwiających kontrolę lotów, dowodzenia i wskazywania celów. Amerykanie uważają, że w czasie działań bojowych lotnictwa uderzeniowego najlepsze jest stosowanie minimalnej wysokości lotu - 20 m. nad terenem równinnym i morzem oraz 50-200 m. nad terenem falistym i górzystym.

8. O możliwościach wykorzystania lotnictwa uderzeniowego w warunkach przeciwdziałania silnego systemu OPL decydują w zasadniczej mierze pokładowe środki walki radioelektronicznej. Zastosowanie w samolotach aparatury przeciwdziałania radioelektronicznego jest opłacalne, ponieważ pozwala na zmianę taktyki działania stosownie do przeciwdziałania przeciwnika i tym samym przyczynia się do zmniejszenia strat od ognia przeciwlotniczych pocisków raketowych.

9. W przypadku, gdy przeciwnik dysponuje znacznymi lub równorzędnymi siłami lotnictwa myśliwskiego, nieszablonowe i menewrowe formy walki powietrznej stanowią decydujący czynnik w uzyskaniu panowania w powietrzu.

10. W związku z zastosowaniem przez lotnictwo amerykańskie nowych urządzeń bombardierskich typu laserowego i telewizyjnego należy liczyć się ze znacznie mniejszym składem grup samolotów uderzeniowych NATO oraz z nową taktyką ich działania. Ponadto, przy określonej ilości samolotów w grupie uderzeniowej, przeciwnik może jednoczesnym atakiem objąć znacznie większą ilość obiektów niż dotychczas.

11. Za podstawowe kryterium naliczania potrzebnej liczby rakiet do skutecznej walki z lotnictwem przeciwnika można dziś przyjąć za podstawę możliwości wykonania przez pilota skutecznego manewru przeciwrakietowego, nie jak dotychczas możliwości ogniowe rakiet.

12. Osiągnięcia techniczne zwłaszcza w lotnictwie i środkach rozpoznawczych zwiększają możliwości wojsk, co ma znaczenie i dla europejskiego TDW, ponieważ ta sama ilość wojsk amerykańskich w NATO będzie przedstawiała większą wartość; w konsekwencji redukcja ilościowa wojsk może nie oznaczać zmniejszenia ich możliwości bojowych.

13. Konwencjonalna artyleria przeciwlotnicza stanowi nadal duże zagrożenie dla samolotów latających na niskich pułapach.

Załączniki:

1. Dyslokacja sił zbrojnych na Półwyspie Indochińskim w styczniu 1972 r.
2. Ugrupowanie sił na Półwyspie Indochińskim oraz prawdopodobny ogólny zamiar wojsk patriotycznych na terytorium Wietnamu Południowego.
3. Szkic sytuacji oraz prawdopodobny zamiar działań zaczepnych sił patriotycznych na froncie północnym /7.04.1972 r./.
4. Sytuacja operacyjna na froncie centralnym na dn. 28.04.1972 r.
5. Sytuacja operacyjna na froncie sajgońskim na dn. 28.04.1972 r.

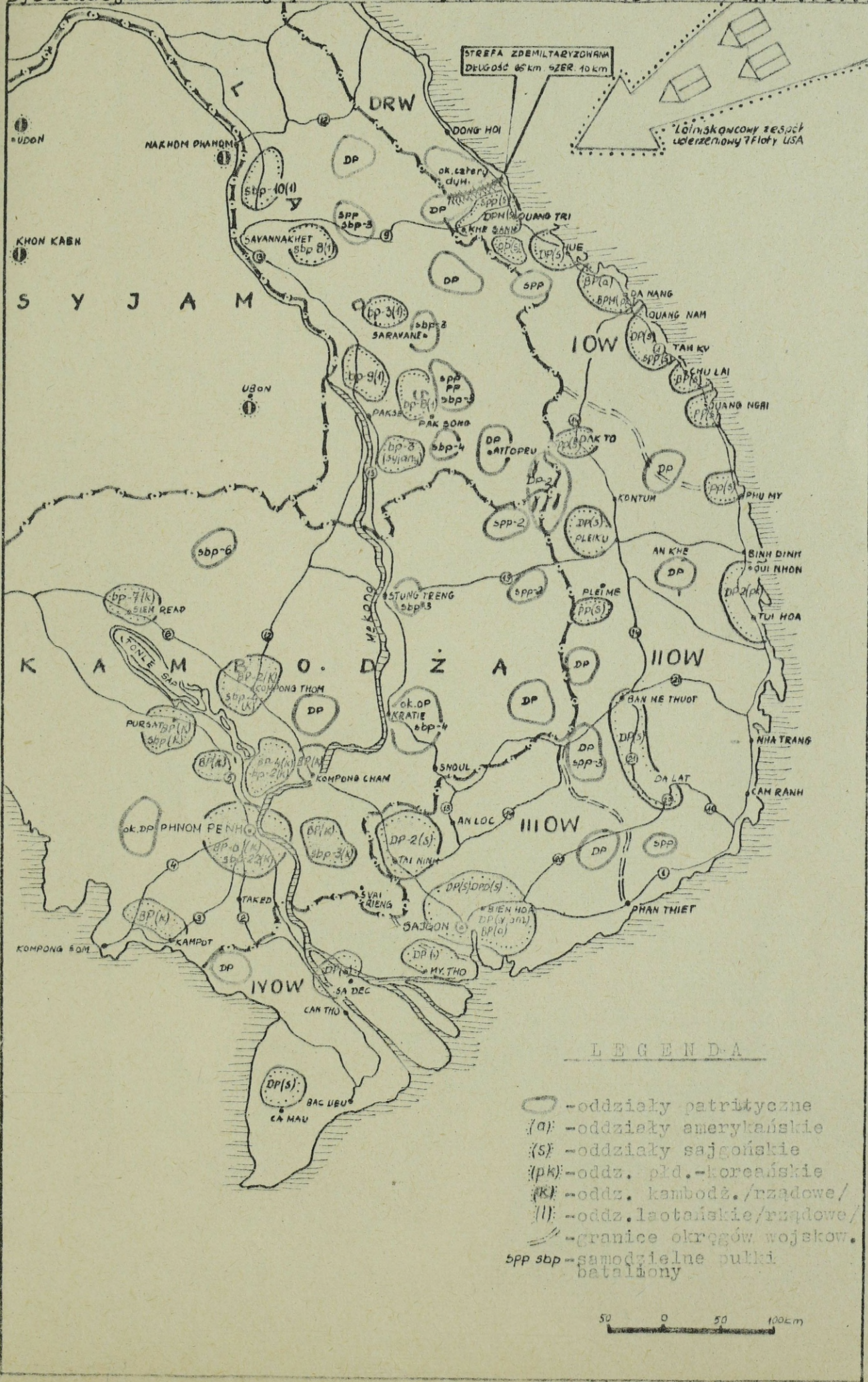
6. Sytuacja operacyjna na froncie północnym na dzień 13.05.1972 r.
7. Oddziaływanie lotnictwa i floty amerykańskiej na system komunikacji i zaopatrywania sił patriotycznych.
8. Sytuacja operacyjna w Wietnamie Południowym w okresie na dzień 13.06.1972 r.
9. Sytuacja operacyjna na froncie północnym w dniu 1.07.1972 r.
10. Sytuacja operacyjna w rejonie QUANG TRI w dniu 13.07.1972 r.
11. Sytuacja operacyjna na froncie północnym w dniu 29.07.1972 r.
12. Sytuacja operacyjna na froncie centralnym na dzień 29.07.1972 r.
13. Sytuacja operacyjna na froncie saigonskim na dzień 29.07.1972 r.
14. Sytuacja operacyjna na froncie północnym na dzień 26.08.1972 r.
15. Sytuacja operacyjna na froncie saigonskim na dzień 26.08.1972 r.

B i b l i o g r a f i a :

1. Komunikaty rozpoznawcze Zarządu II Sztabu Generalnego
2. Wojskowy Przegląd Zagraniczny nr 5/81 - październik 1971 r.
3. Myśl Wojskowa nr 6 - 1972 r.

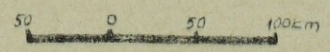
Wykonano w 5 egz.
Egz. 1-5 Bibl. Tajna
Wyk. płk. KRASOWSKI
Druk. Z.P.
Nr. ks. 080/0132/WW.

Dyslokacja sił zbrojnych na Półwyspie Indochińskim na dn. 1.01.1972 r.

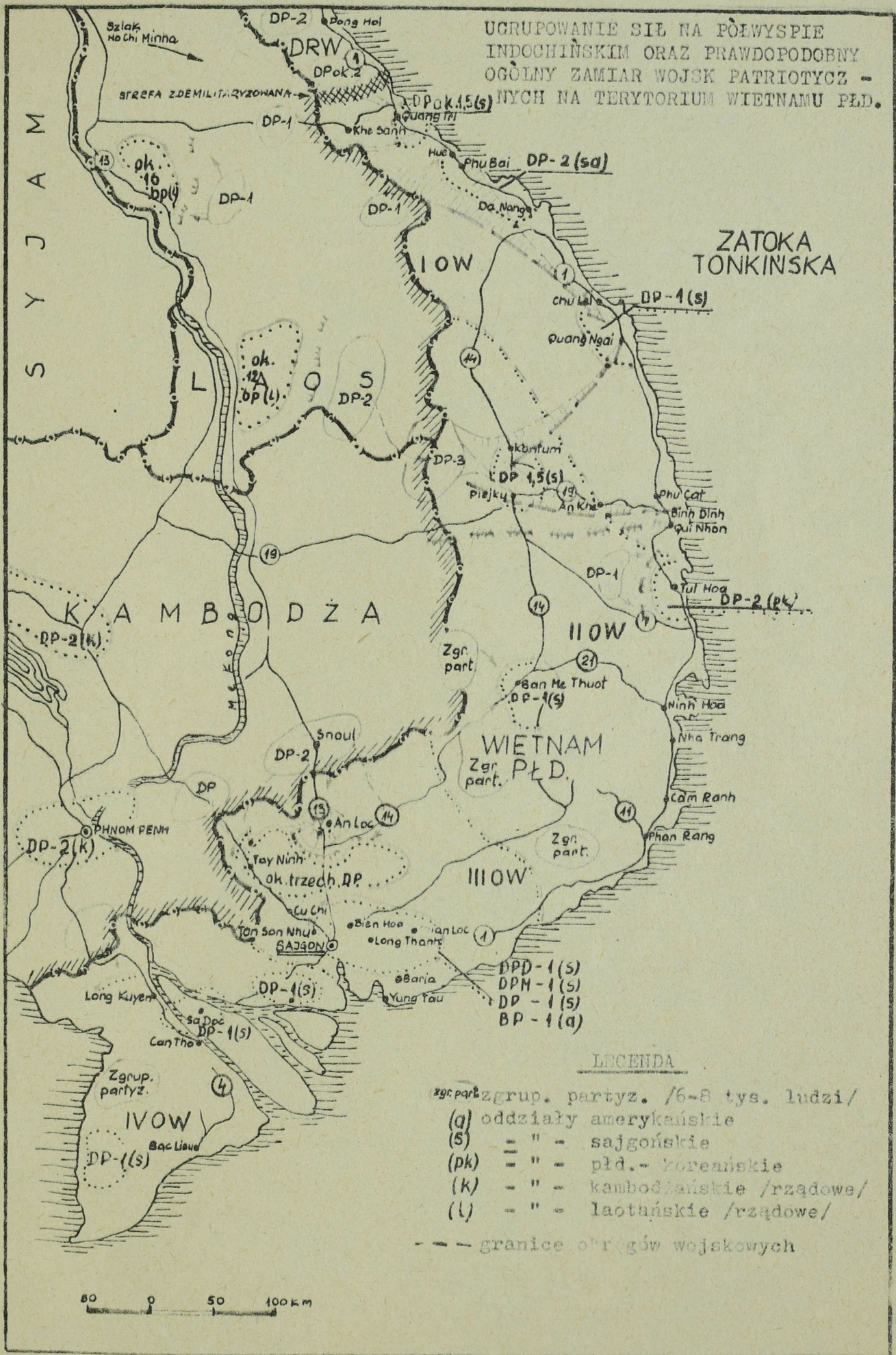
LEGENDA

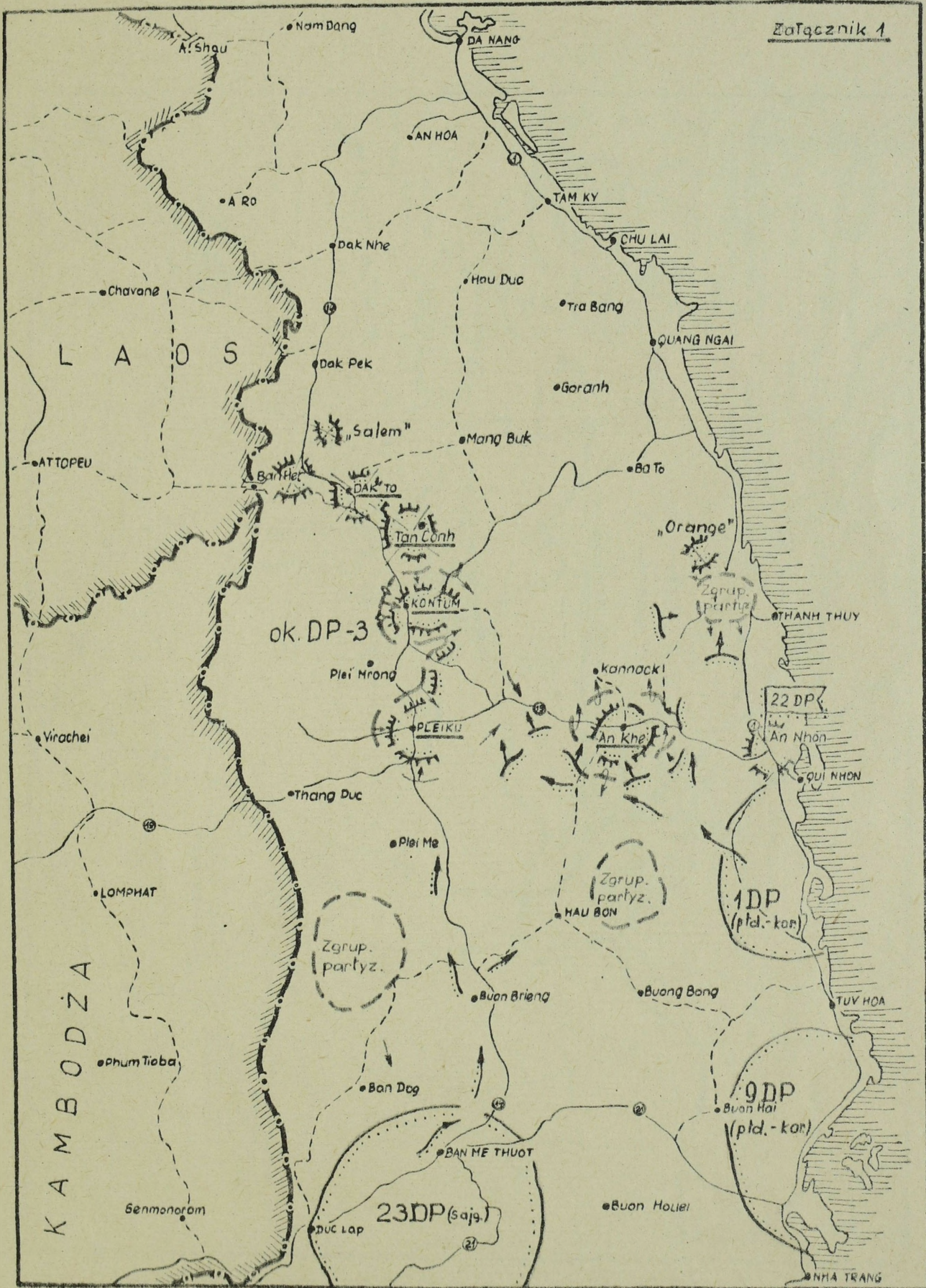
- - oddziały patriotyczne
- (a) - oddziały amerykańskie
- (s) - oddziały sajońskie
- (pk) - oddz. pld.-koreańskie
- (k) - oddz. kambodż./rządowe/
- (l) - oddz. laotańskie/rządowe/
- granice okręgów wojskow.
- spp sbp - samodzielne pułki bataliony

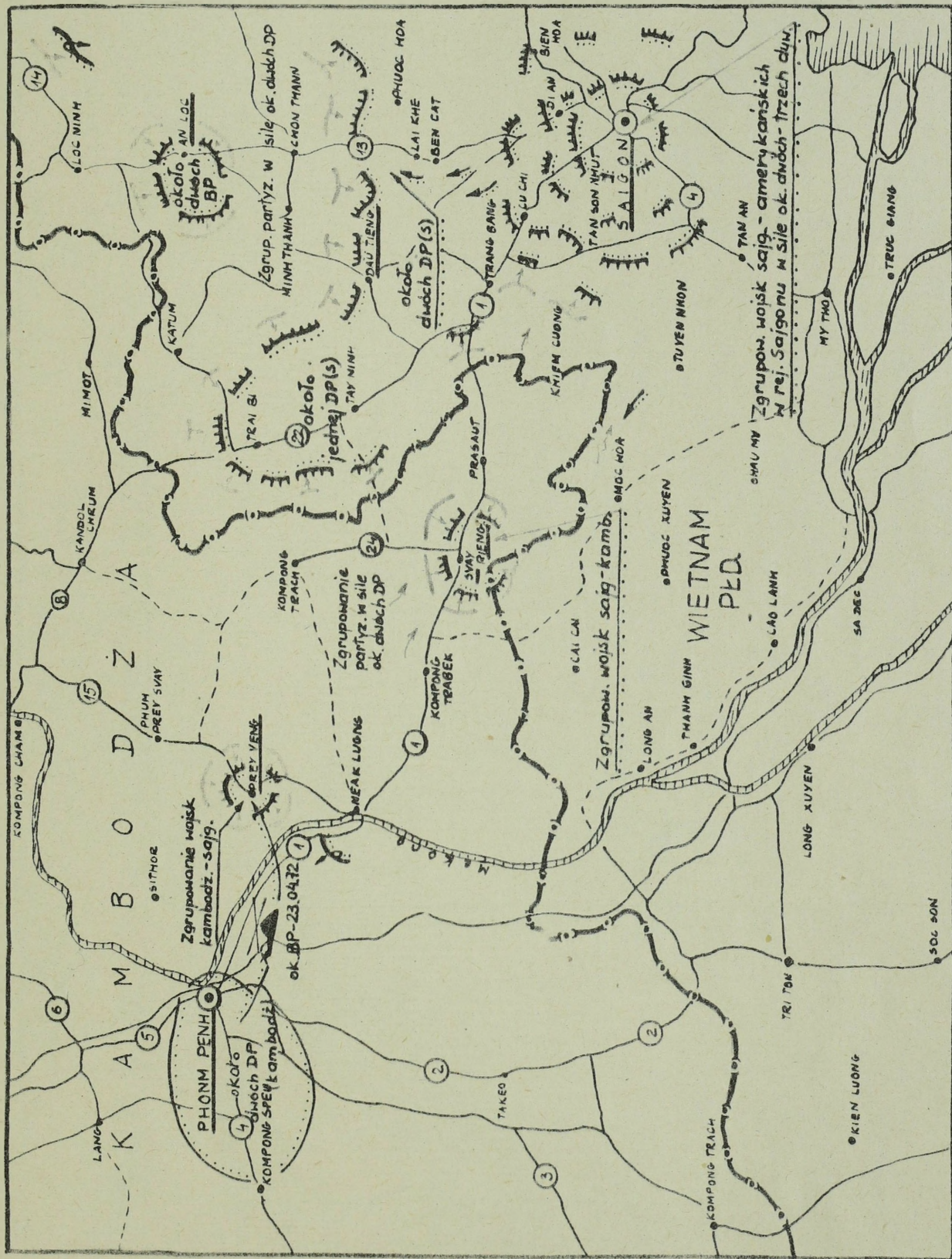
Egz. nr ...

UGRUPOWANIE SIŁ NA PÓŁWYSPIE INDOCHINEŃSKIM ORAZ PRAWDOPODOBNY OGÓLNY ZAMIAR WOJSK PATRIOTYCZNYCH NA TERYTORIUM WIETNAMU PŁD.

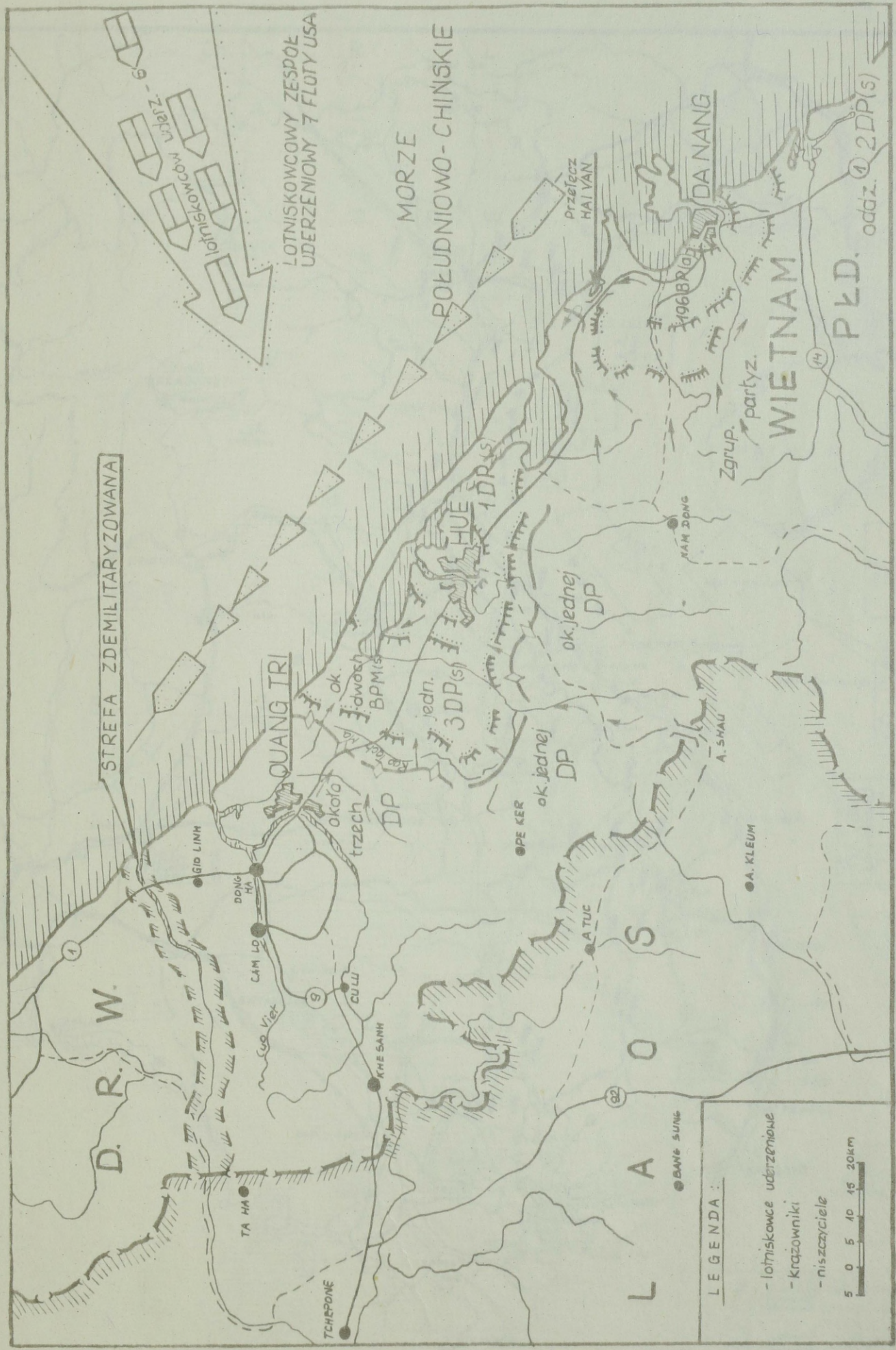

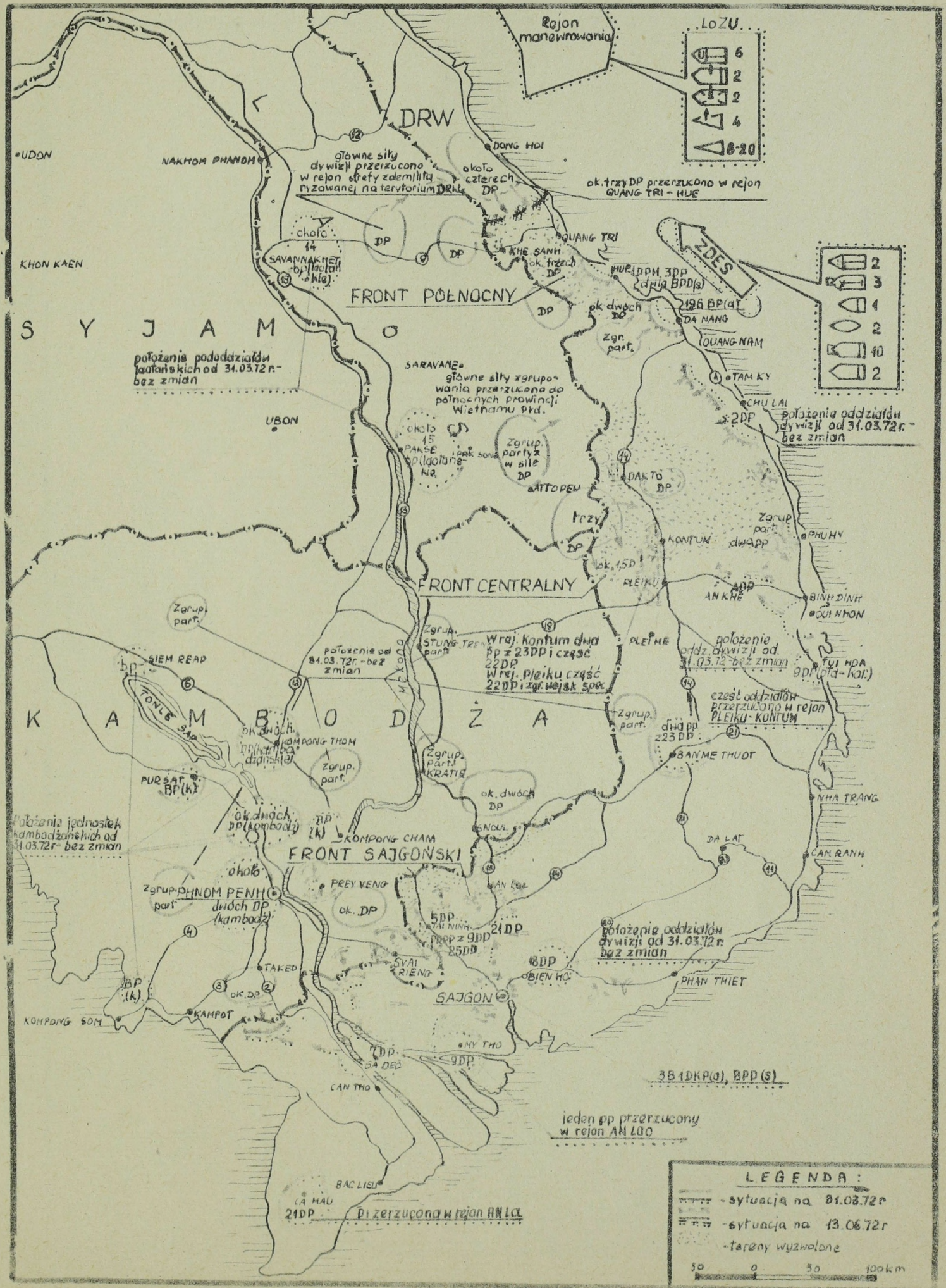
SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE CENTRALNYM NA DZIEŃ 28.04.72 r.

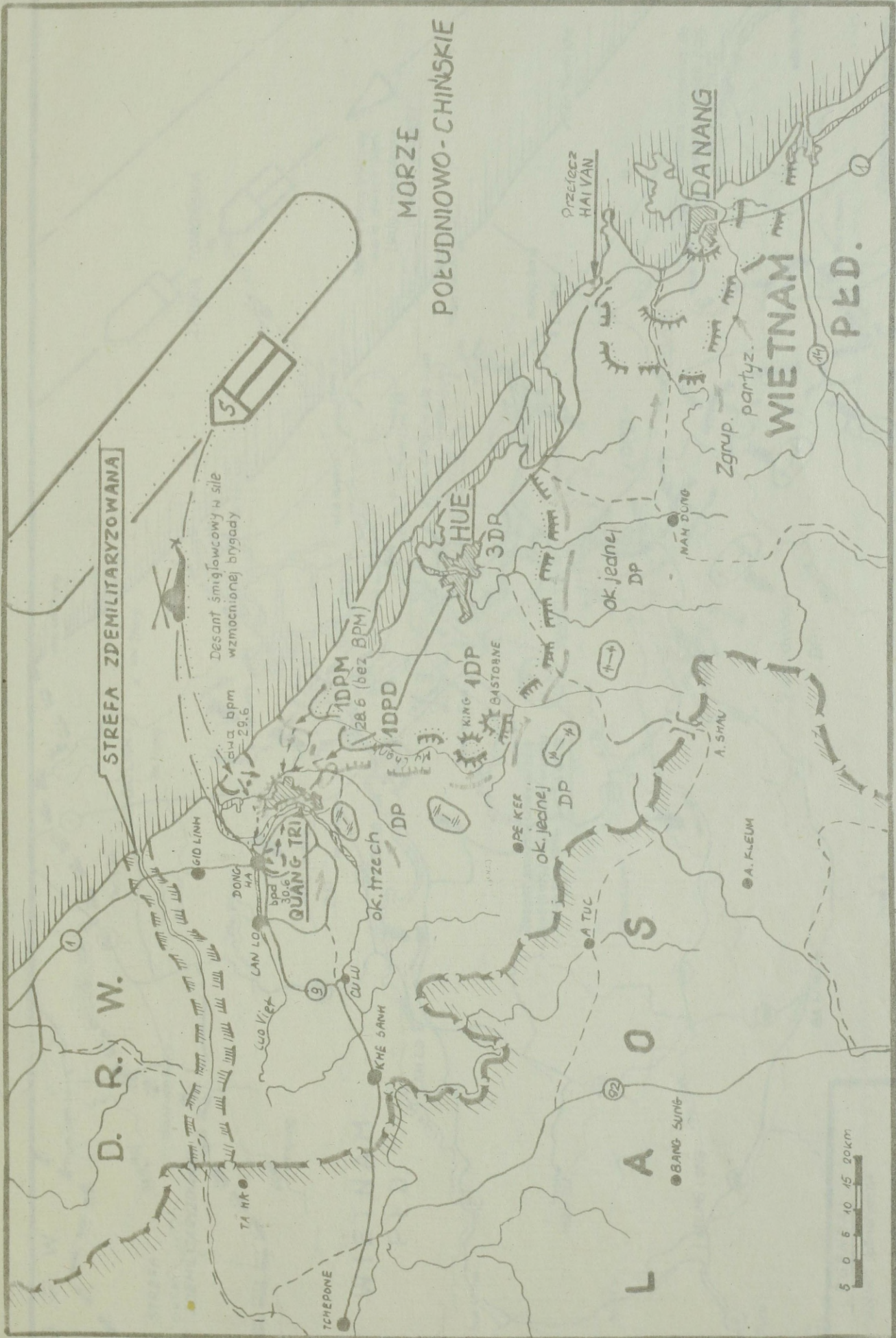
SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE SAJGŃSKIM WY DZIEŃ 28.04.72 r.

SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE PÓŁNOCNYM NA DZIEŃ 13.05.72 r.

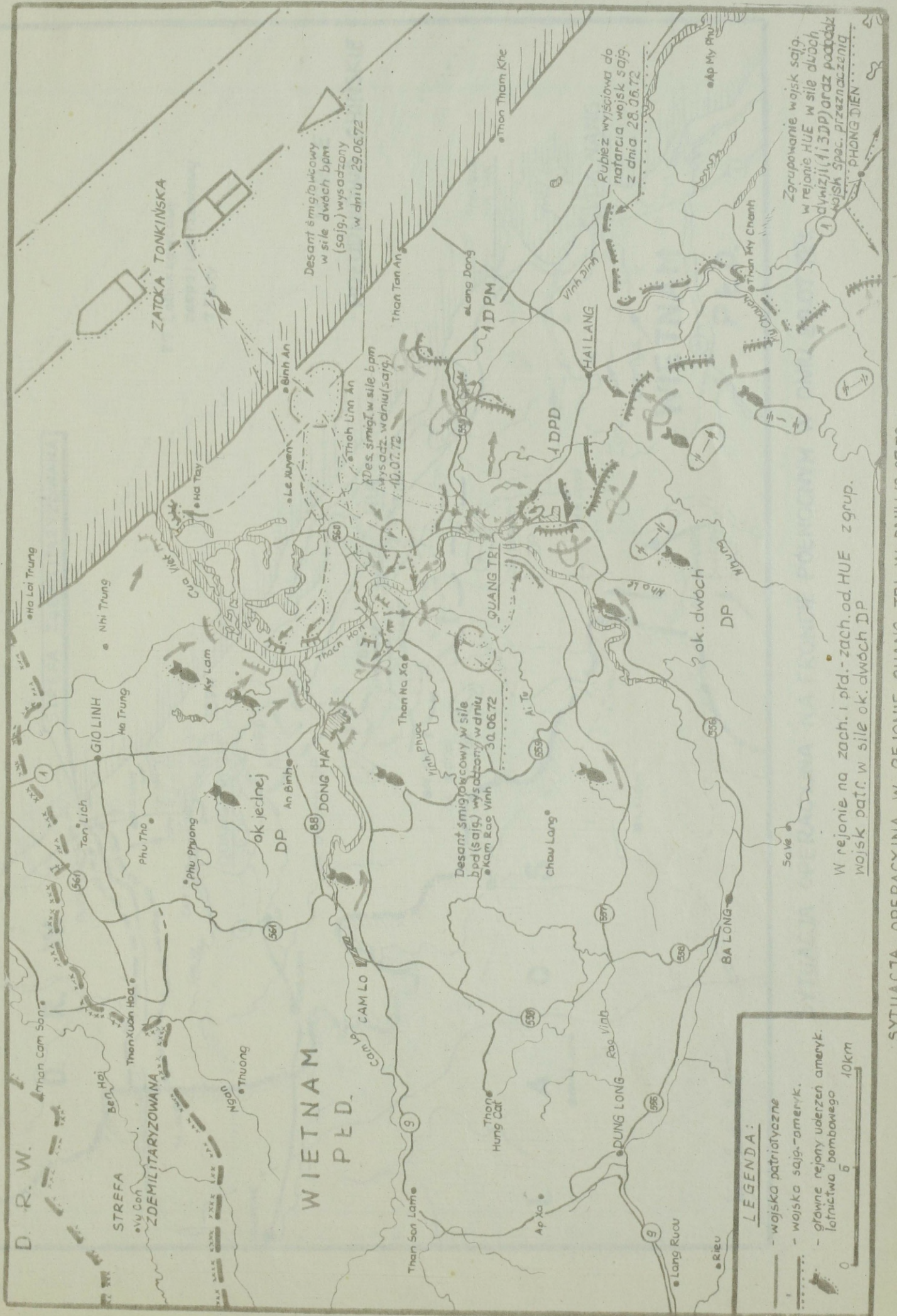

SYTUACJA OPERACYJNA W WJETNAMIE POŁUDNIOWYM W OKRESIE NA DZIEŃ 13.06.1972r.

SITUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE POŁNOCCYMI W DNIU 1.07.72 r.

Egz. nr
Poz. nr PF 133/144

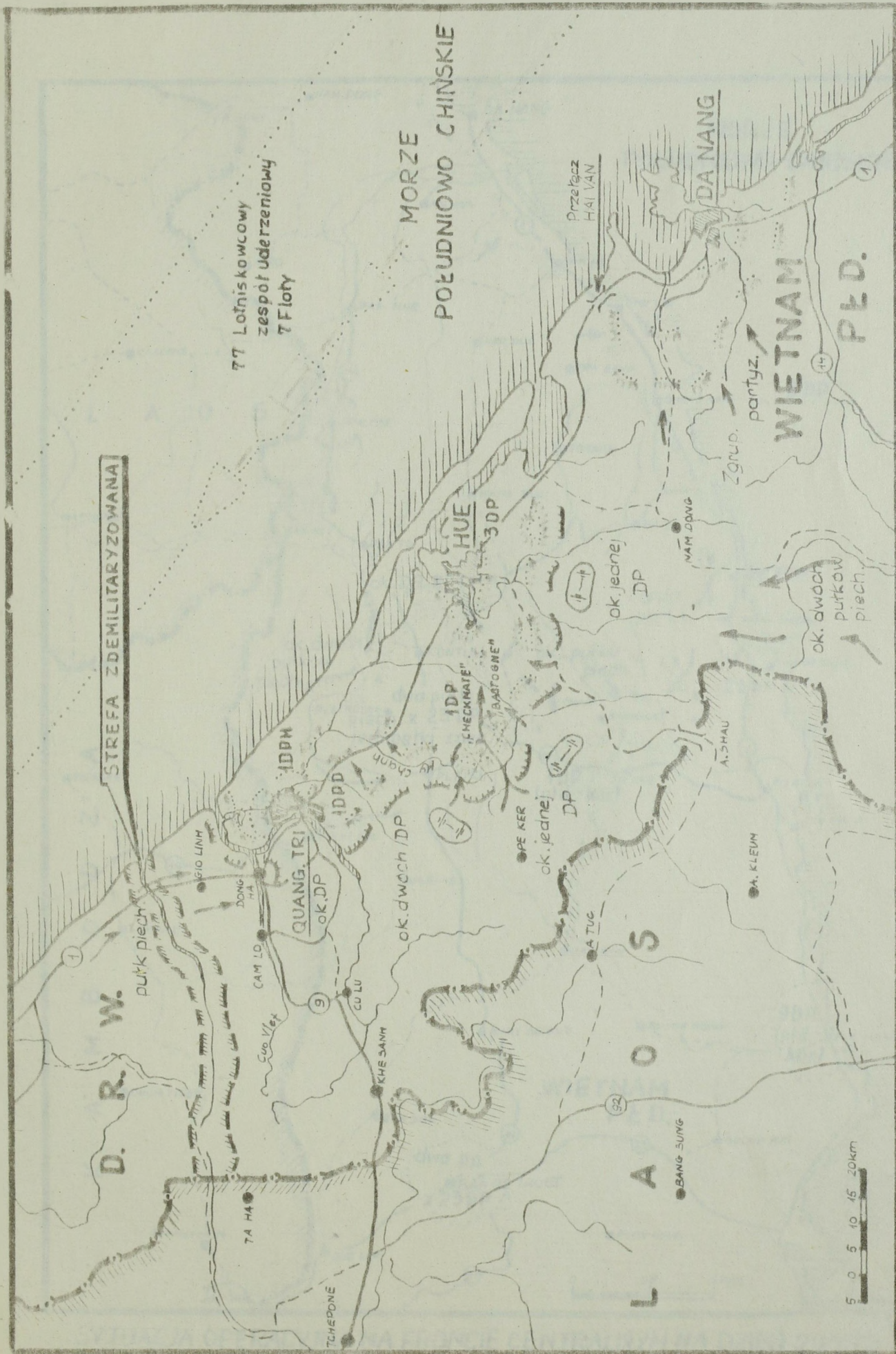
W rejonie na zach. i pfd. - zach. od HUE zgrup. wojsk patr. w sile ok. dwóch DP

SYTUACJA OPERACYJNA W REJONIE QUANG TRI W DNIU 13.07.72 r.

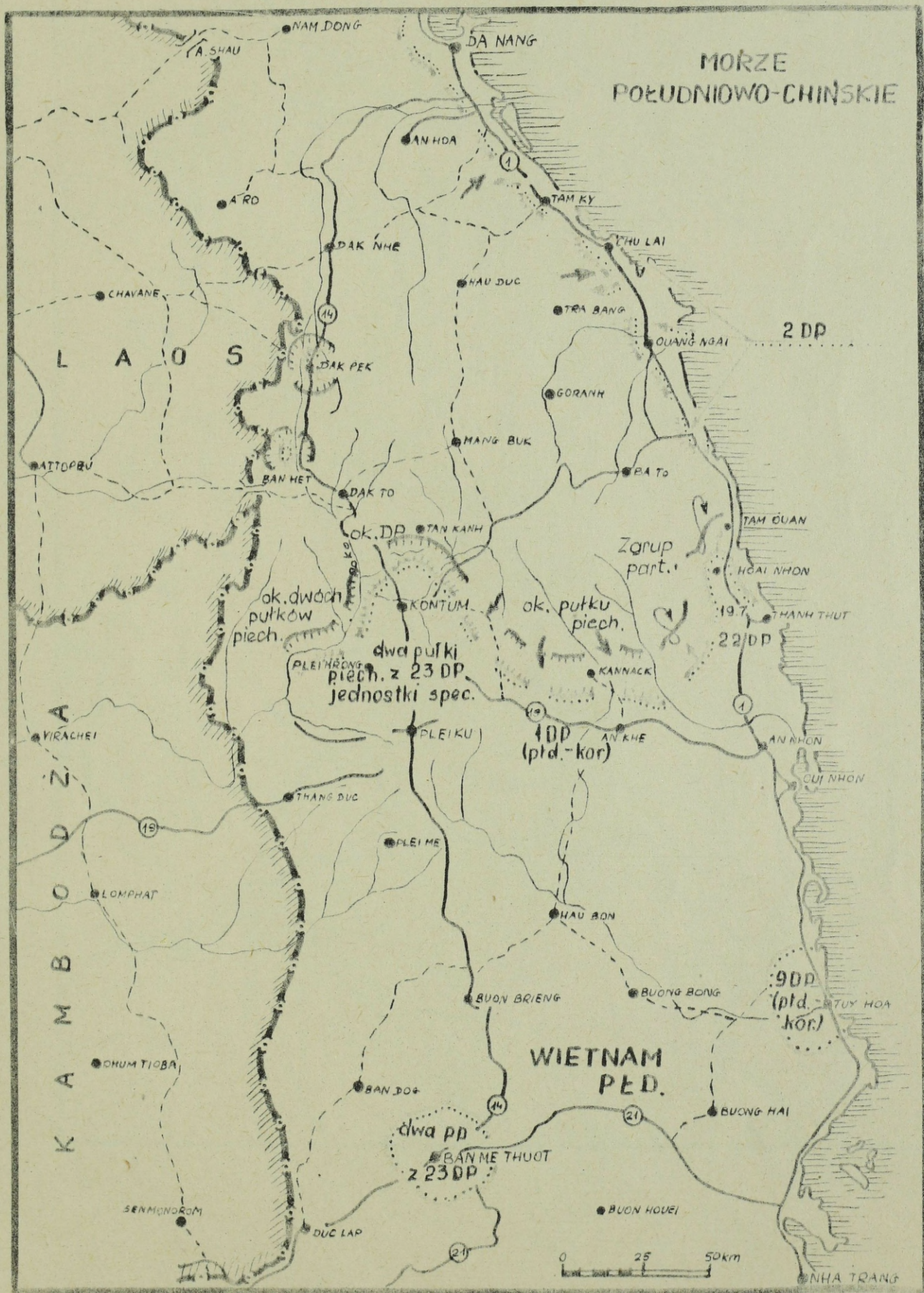
LEGENDA:

- wojska patrioizyczne
- wojska sajg.-ameryk.
- główne rejonu uderzeń ameryk. lotnictwa bombowego

0 10km

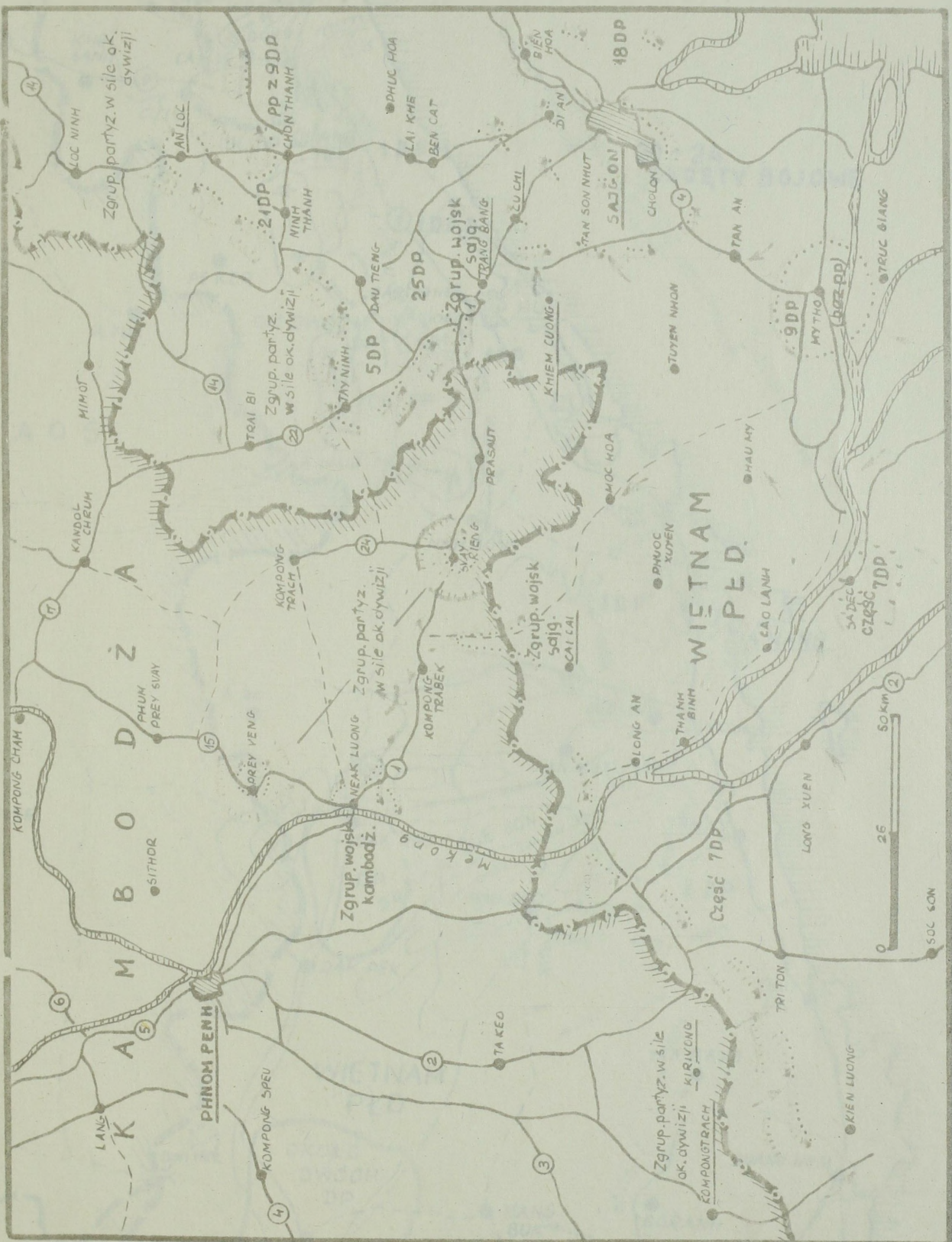

SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE POŁNOCNYM W DNIU 29.07.72r.

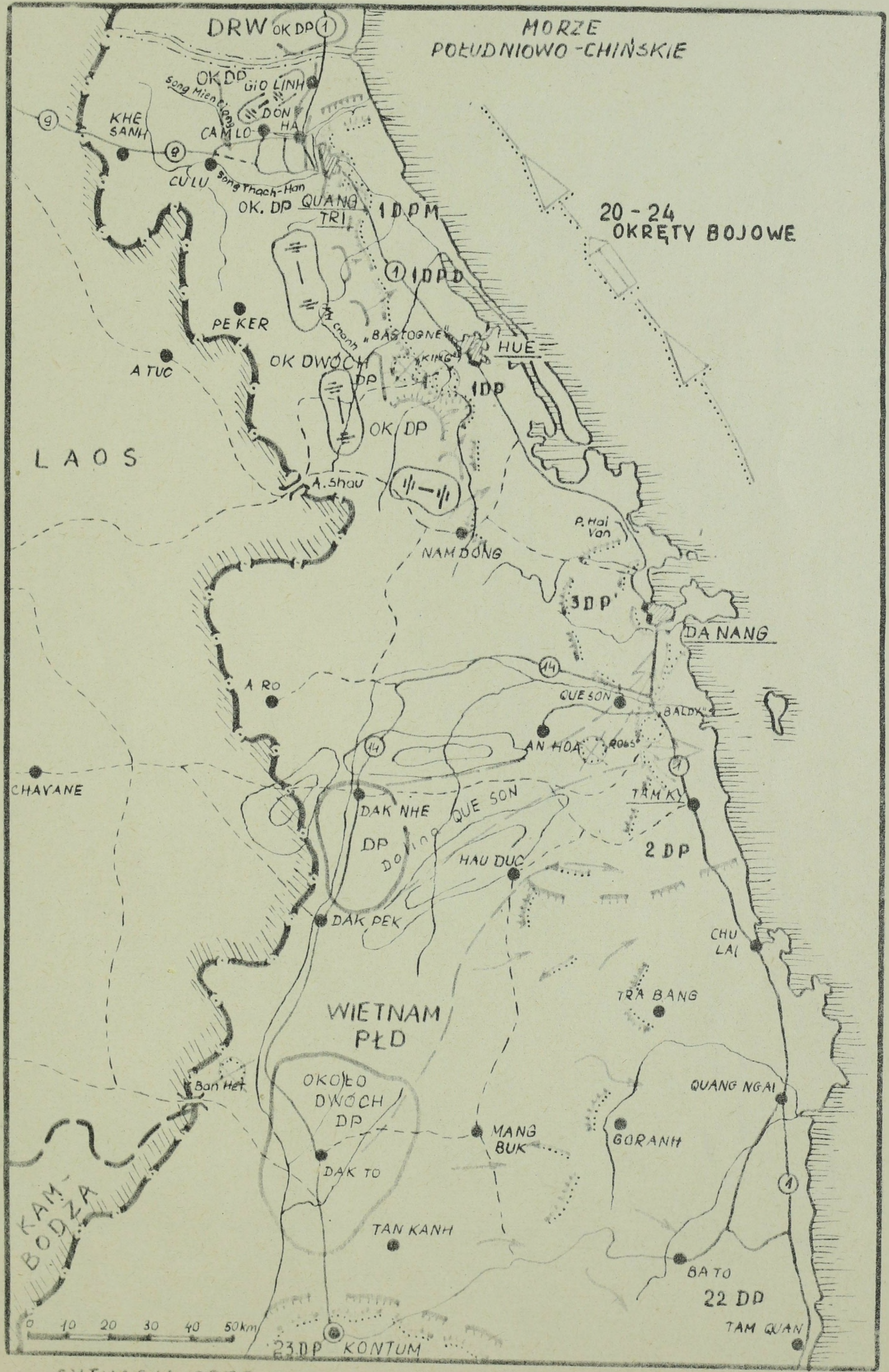
SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE CENTRALNYM NA DZIEŃ 29.7.72

Egz. nr
Poz. nr pf 133/WW

SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE SAJGONSKIM NA DZIEŃ 29.07.72r

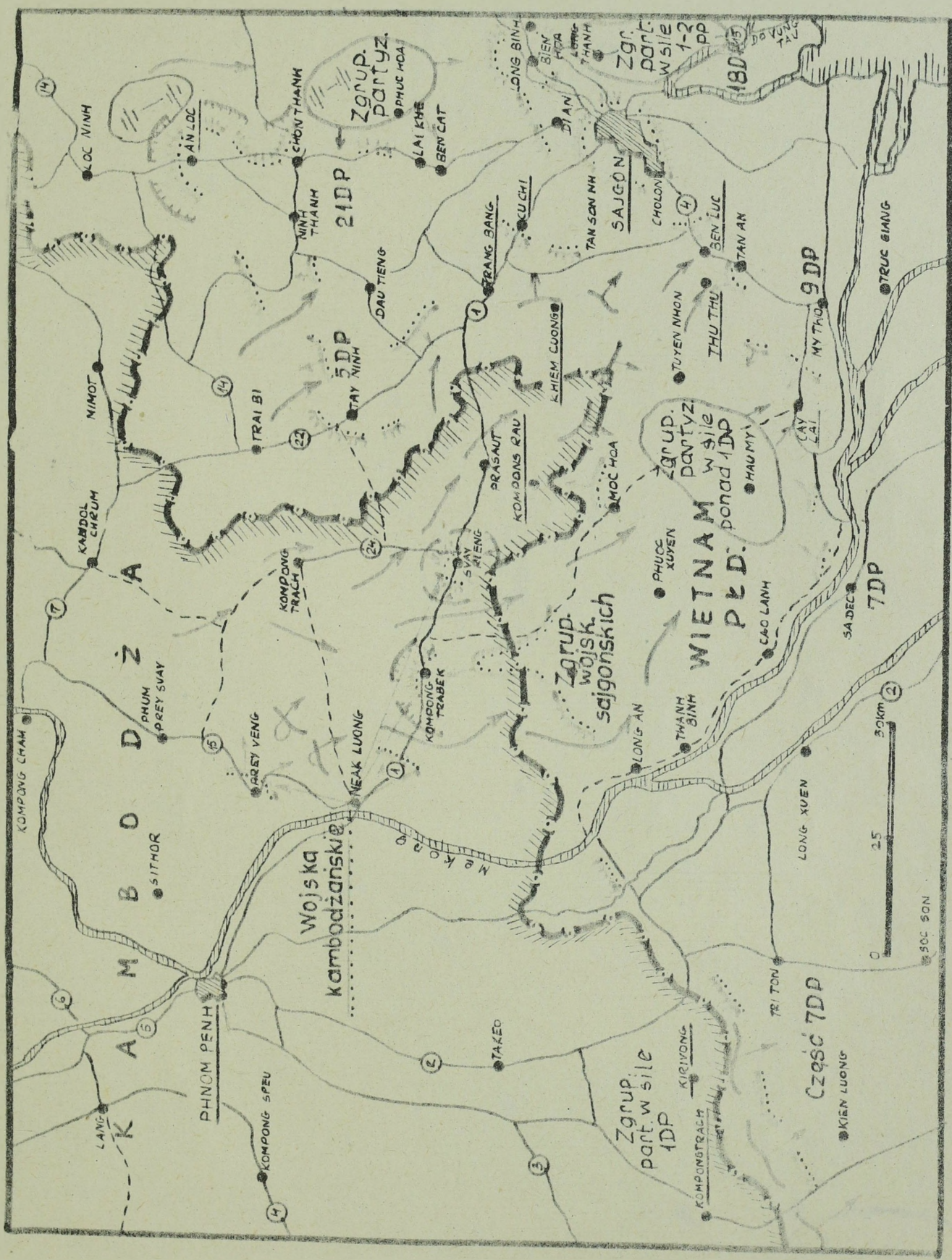
~~SECRET~~
Egz. nr

SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE PÓŁNOCNYM NA DZIEŃ 26.08.72r.

Załącznik nr. 15

Egz. nr

SYTUACJA OPERACYJNA NA FRONCIE SAIGONSKIM NA DZIEŃ 26.08.72 r.

Wyk. w 5 egz.
 Egz. nr 1-5 B.T.
 Wyk. płk KRASOWSKI
 Poz. nr pf 133/WW

